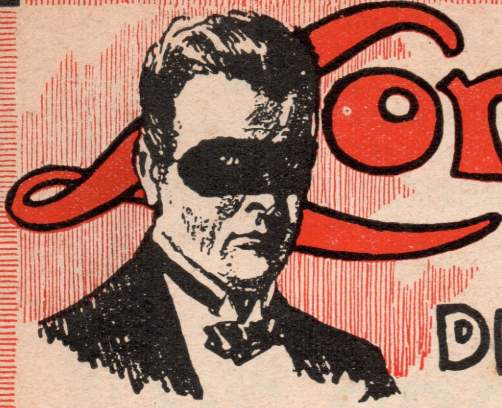

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1003

DE GROOTE MATCH.

20 cent

Met een kolenschop schepte de zonderlinge graver het zand weg

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.
UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

DE GROOTE MATCH.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE JUWELEN DER MARKIEZIN.

Wie in den avond van dien laten herfstdag het schitterend verlichte huis van Markies Antoine de Pontbissac aan de Avenue Saint Germain voorbij zouden zijn gekomen, die zouden met recht hebben kunnen twifelen aan den nood der tijden.

Het was duidelijk te bemerken dat er feest was in dat groote huis, prachtige auto's reden nog altijd af en aan, en wie er de lust toe had, en stil stond, kon, staande voor het hooge, vergulde hek, dat de koetspoort afsloot van de straat, en dat thans wijdgeopend was, door die poort heen de monumentale deur zien van het huis zelf, en boven aan het bordes de gegalonneerde bedienden der Markiezin in hun donkerblauwfluweelen kuitbroeken, hun fraaie jassen van zwart satijn, hun witzijden kousen en glanzende schoenen met groote, zilveren gespen.

Feitelijk had die poort weinig doel, want het was slechts een muur van omstreeks drie meter hoogte, die den voortuin afsloot van de straat, daar het huis van den portier, dat het fraaie uitzicht benam aan de eigenaars van het prachtige woonhuis daarachter, reeds lang gesloopt was, en vervangen door dezen stevigen, met ijzeren punten beplante muur.

Die muren maakten een hoek, want het prachtige, oude huis, was gelegen op de snijding van de zoeven genoemde Avenue, en een breede, stille zijstraat, bijna even deftig als de hoofdweg zelf.

Zoo was het dan mogelijk, dat de auto's die met een eleganten zwaai door de poort aan de voorzijde binnenreden, na hunne bezitters te hebben overgegeven in handen van de deftige lakeien, niet terug behoeften te gaan, wat zeer lastig zou zijn geweest, maar verder konden rijden, een breed klinkerpad konden volgen, en dan den tuin weer konden verlaten, door een breede dubbele deur in den reeds genoemden muur die in de zijstraat uitkwam, en die eveneens bewaakt werd door een strengén cerberus, ditmaal echter niet in kuitbroek waarschijnlijk om te voorkomen dat ongewenschte gasten langs dezen weg den tuin en misschien wel het huis zouden binnendringen.

En dat zou zeer onaangename gevolgen kunnen hebben, want er was een buitengewoon deftig publiek verzameld, in de vertrekken, welke het eeuwenoude huis op de eerste verdieping telde, de gobelinzaal, de kleine feestzaal, de zoogenaamde ovale salon, die recht-

hoekig was maar haar naam ontleende aan de met gouldeder bespannen in fijne, vergulde lijsten gevatte ovalen, waarin de wanden verdeeld waren, de salon van Madame de Markiezin en nog een andere, zeer weinig gebruikt vertrek — de studeerkamer van Mijnheer den Markies.

Al die vertrekkers hadden gemeenschap met elkander, door middel van breede, dubbele, hooge deuren, die thans alle wagenwijd openstonden.

Ja, dit was duidelijk te zien — de Pontbissac waren door de eeuwen altijd schatrijk geweest, en zij waren het klaarblijkelijk nog. De meubelen waaronder zeer oude, die de begeerte zouden hebben opgewekt van menig verzamelaar, waren van de kostbaarste houtsoorten, in de gobelinzaal hingen doeken, ontworpen door Fragonard en Watteau en die honderdduizenden francs waard waren, de kasten der buffetten waren zwaar van zilver en goud, en dan was daar in de eerste plaats de Markiezin zelve, die op dit oogenblik vijfenveertig jaar was, maar daar zeer ongaarne aan herinnerd werd, en alles in het werk steide om een jaar of vijftien of twintig als het kon, te heroveren op den meedoogenloozen vijand, die Tijd heet.

Zelfs haar vijandinnen, die talrijk waren — Markiezin Angeline was berucht om haar scherpe tong — moesten volmondig erkennen, dat haar dit in menig opzicht gelukt was, althans bij kunstlicht.

En hoe straalde zij, niet alleen van een late wellicht wat rijpe schoonheid, maar ook van diamanten!

Haar verzameling was beroemd in de geheele Faubourg Saint Germain, die toch nog zeer kostbare collecties telt, en vooral haar diadeem, een geschenk van Czaar Peter den Groote aan een van haar mannelijke voorouders, en dat altijd van dochter op dochter was overgegaan om bij huwelijken het hoofd van het Bruidje te sieren, wekte niet zonder reden den naijver van alle vrouwen, die dit pronkjuweel aanschouwden. Kenners schatten de waarde der diamanten, welke dit hoofdtooiel samenstelden, op ongeveer honderdduizend goudfrancs en dan zwegen zij nog over de kunstwaarde, die eveneens zeer hoog was.

Om den hals droeg de markiezin ook deze avond een buitengewoon traai snoer parels, naar men zeide afkomstig van de rampzalige Marie Antoinette, ofschoon dit heel moeilijk te bewijzen zou zijn geweest.

Maar mooi was het in ieder geval, en ook zeer kostbaar. Dan waren er nog de braceletten, de oorhangers van diamanten en robijnen, en

niet te vergeten de vijf of zes ringen, waarmede de markiezin zich dien avond getooid had.

Het echtpaar legde opvattingen aan den dag, die men wel breed pleegt te noemen, zoodat er niet alleen een vrij talrijk, maar ook een vrij gemengd gezelschap zich bewoog in die ange reeks van vertrekkers, zoo gastvrij opengesteld voor de rijken en machtigen dezer aarde, voor geleerden, maar ook voor kunstenaars en voor belangwekkende vreemdelingen.

Zoo kon het dan ook niemand verbazen dat men op dien avond den Kamer-President zag keuvelen emt Pitoëff, den beroemden tooneelhervormer en acteur, dat men Jan Kubelik, den wereldvermaarden violist met een somber gelaat zag luisteren naar de uiteenzettingen van een klein, schijnbaar onaanzienlijk mannetje — maar dat een vervaarlijk, invloedrijk en machtig Oostenrijksch bankier was, van wie men vertelde dat hij als het ware het lot van Europa in zijn kromme vingers hield, en over oorlog en vrede kon beschikken.

Men had voor een kort oogenblik vluchtig den machtigen haardos van Professor Piccard gezien naast den reeds kaler wordenden schedel van Fokker, den Amerikaan geworden vliegtuigfabrikant, en men had Guitiry den jongen tot tweemaal toe zien dansen met het jonge gravinnetje Jeanne de Champselos, dat een reusachtig fortuin moest erven, tenminste als hetgeen men in de hooge wereld daaromtrent verhaalde op waarheid berustte.

Zoo kon het dan ook gebeuren dat de prachtige toiletten, die duizenden gekost hadden, schitterden aan de zijde van tamelijk afgedragen ouderwetsche rokken.

De eersten behoorden aan de afstammelingen van den adel, ook dien van het geld, de tweede aan het meerendeel aan geleerden — en ook aan sommige kunstenaars, weggedrongen door de vaart der tijden, door gewijzigde opvattingen, soms eenvoudig door het feit, dat zij te oud waren geworden.

De Markiezin was zeer trotsch op deze eigenaardige gemêleerdheid van haar gezelschap. Het is waar dat men weinig niet anders dan beroemdheden op het gebied van Industrie, Wetenschappen, Geldhandel, Tooneel of Sport in haar salon aantrof. Hij of zij alleen, die werkelijk iets te beteekenen hadden, die genoemd werden in de bladen, die een wereldnaam bezaten, hadden de kans op haar soirdes te worden uitgenoodigd.

Onder die invités bevonden zich ook twee mannen, Engelschen, die eenige dagen tevoren aan haar echtgenoot waren voorgesteld op de

renbaan van Long Champs. Het waren Lord William Aberdeen en zijn secretaris Charles Brand.

De naam van den eersten was zeker bekend genoeg, zelfs hier te Parijs, al was het maar omdat hij de gelukkige eigenaar was van een renpaard, dat hem reeds duizenden ponden sterling had opgebracht, en dat hij zelfs voor de verlokkelijkste aanbiedingen niet had willen afstaan.

Een uitnoodiging was gevolgd, en zoo zag men dan den statigen, reeds grijzen Brit met zijn blonden blauwoogigen secretaris aan zijn zijde, langzaam rondgaan, met dezen of genen een paar woorden wisselend, maar meestal met een droomerigen, afwezigen blik in een hoekje toeziend bij het dansen, of een kop thee drinkend in gezelschap van den held der stratosfeer, Piccard, of met den Engelschen Gezant, die eveneens voor korten tijd aanwezig was.

Het kon omstreeks half twaalf in den avond zijn, en spoedig zou het souper aanvangen, maar daartoe waren alleen de intimi uitgenoodigd, want zoover ging de liberale gezindheid van Markiezin Angeline nu weer niet, dat zij ook aan haar tafel kunstenaars van een vroeger tijdperk, geldmagnaten of industriekoningen uitnoodigde.

De niet genoodigde gasten begonnen dus langzamerhand te vertrekken, en zoo vonden dan Lord Aberdeen en Charles Brand vrij gemakkelijk een hoekje in den werkkamer van den Markies, vanwaar zij, dichtbij de tusschen deur gezeten, bijna alle andere vertrekken konden overzien althans gedeeltelijk.

— Nu, hoeveel? vroeg Lord Aberdeen na eenige oogenblikken op gedempten toon.

— Wat meen je? vroeg Brand eenigszins verward, als iemand die uit een droom ontwaakt.

— We hadden het nog geen kwartier geleden over de waarde van hetgeen onze gastvrouw van avond, op dit oogenblik aan en op het lichaam draagt. Ik heb je gelegenheid willen geven om haar eens rustig gade te slaan, maar ik bemerk tot mijn spijt, dat je aandacht?— naar andere kostbaarheden is uitgegaan, die van een meer lichamelijken aard. Dat kleine gravinnetje de Chamselos schijnt in je smaak te vallen?

— Vindt jij haar dan soms niet bekoorlijk?

— Aha — ik had dus goed gezien! Mijn vraag wordt met een wedervraag beantwoord, zooals steeds geschiedt als de gesnapte liever geen rechtstreeksch antwoord wil geven. Welnu,

dan ronduit gesproken — ja, het gravinnetje is heel mooi en zij belooft een schitterende schoonheid te worden, als zij geheel volgroeid zal zijn. Maar — eh — weet je wel dat ze arm is? voegde Lord Aberdeen er koeltjes aan toe.

— Ik weet het niet, en ik heb er ook geen oogenblik aan gedacht! antwoordde Brand een weinig stroef.

— Dat is zeer onverstandig Brand. Wat mij betreft, ik denk aan zulke dingen bijna voortdurend! Ik heb bijvoorbeeld gelet op het eigenaardige op mijn woord wat pijnlijke contrast tusschen de schitterende juweelen van Markiezin Angeline, en de glimmende, versleten rok van den ouden Bignoret, die toch in zijn tijd een knap tooneelspeler is geweest maar het thans niet al te breed schijnt te hebben.

— Is er geen stichting, Edward, die voor die bejaarde acteurs zorgt?

— Er is een fonds, Brand, dat hun veroorlooft niet van honger om te komen, en dat is ongeveer alles, tenzij de tooneelspeler verstandig genoeg is geweest — en ook gelukkig genoeg, om het in tijden voor voorspoed verdiende geld als een echt zakenman te beheeren en te bewaken! Maar dat kunnen die lieden nu eenmaal niet. En naar mijn meening zou de Staat verplicht moeten worden, er voor zorg te dragen, dat de kunstenaar, op welk gebied dan ook, zijn ouden dag kon doorbrengen in een sfeer van rust, van zekerheid — en van een beetje comfort! Want de kunstenaar Brand, is een zeer bijzonder wezen en behoort een beetje te worden verwend. Ik durf zelfs zeggen, dat deze wereld in het geheel geen rede van bestaan zou hebben, en er evengoed niet zou kunnen zijn, als zij geen kunstenaars op haren welving droeg, die het leven dragelijk maken — en tenminste eenigermate verklaarbaar. Om een klein voorbeeld te noemen — ik zou nu zeer gelukkig kunnen zijn zonder het bezit van een electrischen sigaren-aansteker, maar ik zou me hevig benadeeld achten in dat geluk, als Beethoven's Negende niet bestond. En nu genoeg wijsbegeerte voor het oogenblik. Laten wij wat zakelijker worden. Tenminste als je daar nog toe in staat bent! Ik geloof dat zij daar juist vertrekt!

Brand wendde zijn gelaat snel in de richting van een zeer mooi, blond meisje, met fluwelzwarte oogen, dat druk bezig was met afscheid nemen van haar gastvrouw naar het scheen.

Een jonge, knappe luitenant ter zee, stond glimlachend naast haar, zonder een oog van haar rank, bevallig figuurtje af te houden.

Brand slaakte een zucht, toen leek het alsof hij zichzelf een ruk gaf, hij wendde zich tot

zijn metgezel met de opmerking, op korten, zakelijken toon geuit:

— Ik taxeer het heele zaakje op een waarde van anderhalf millioen francs!

— Ik vermoed dat je het nu weer over de juweelen hebt? vroeg de ander spottend. Ik was ongeveer op hetzelfde bedrag uitgekomen. Het zou — het zou, ja zeker, stellig de moeite waard zijn, voegde hij er op droomerigen toon aan toe. De vrouw is me anders niet volmaakt antipathiek, ofschoon er heel wat snobisme schuilt in die manie van haar, deze prachtige salons te vullen met zulk een heterogene menigte! Het is echter genoeg voor mij dat zij buitensporig rijk is, en dus heel wat kan missen!

— Maar wanneer gaan wij dan eigenlijk naar Londen terug? vroeg Brand op een toon van wanhoop. Mij dunkt dat wij nu in Frankrijk ruimschoots voldoende avonturen hebben gehad, die zelfs niets zonder gevaar waren.

— Men kan er niet genoeg van hebben in dezen tijd! hernam Zijn Lordschap schouderophalend. Parijs is een prachtige stad en zeer aangenaam om te vertoeven. Aangenamer tenminste dan Londen om dezen tijd van het jaar. Een week zullen wij hier nog wel blijven, denk ik. Die juweelenschat...apropos, weet je dat over een paar dagen in het Stadion van Colombes de wedstrijd Frankrijk-Holland wordt gespeeld?

— Ik weet het! antwoordde Brand, niet buitengewoon geestdriftig. En de Hollanders zullen geklopt worden.

— Het verbaast me dat je dat met zooveel overtuiging voorspelt, Brand! hernam Lord Aberdeen glimlachend. Je schijnt de overwinning van diezelfde Hollanders op de Denen te hebben vergeten?

— Zij kunnen toen wel een goeden dag hebben gehad, bij toeval.

— Neen Brand! Die overwinning was volmaakt normaal en zelfs te verwachten! Er is in Holland in den laatsten tijd systematisch getraind — en het zou mij daarom niets verwonderen, als de Hollandsche Leeuw het ditmaal zal winnen van den Gallischen Haan. Wij moesten maar eens een kijkje gaan nemen — of houdt je niet meer van voetbal?

— Ik houd van voetbal, niet van ping-pong! antwoordde Brand gemelijk. Er wordt op het vasteland niet gevoetbald, behalve misschien in Hongarije.

— Dat doet je pedanterie van Engelschman, van eilandbewoner je zeggen, Brand, zeide zijn metgezel hoofdschuddend. Maar ik voorspel je

dat de tijd nabij is, waarbij niet alleen de Hongaren, maar ook de Oostenrijkers, de Italianen — en ook de Hollanders, jouw beroemde Engelsche beroepsspelers partij zullen kunnen geven. Niet altijd zal de leermeester het kunnen winnen van den leerling, bedenk dat! En laten wij nu maar heengaan — wij behooren niet tot de bevoorrechten, die aan het souper mogen deelnemen.

Brand stond traag op, het mooie gravinnetje was met haar begeleider den knappen Luitenant ter Zee verdwenen.

De aangrenzende kamer was reeds geheel verlaten.

Een paar bedienden liepen op verren afstand heen en weer. De gasten trokken langzamerhand naar de prachtige eetzaal.

— Hoeveel bedienden zijn hier toch wel? vroeg Brand, een geeuw bedwingend.

— Negen, alles bijeen: de maître d'hôtel, de kok, de kamerbediende van den Markies, de huisknecht, de kamenier, het dienstmeisje, de chauffeur, de pikeur van den Markies, en nog een groom, die voor de paarden zorgt als voor de auto.

— Je bent wel goed op de hoogte! zeide Brand, zonder overtuiging.

— Dat moet wel — als men iets voornemens is. Van die negen bedienden slapen er vier hier in het huis, terwijl de Chauffeur en de Groom in een afzonderlijke woning boven de garage slapen.

— Maar vanavond zijn er zeker hulpbedienden?

— Ja, niet minder dan tien! Maar allen geleverd door een bij uitstek betrouwbaar agentschap. Hoe vindt je den Markies, tusschen haakjes?

— O, hij is alright, antwoordde Brand onverschillig. Hij spreekt grappig Engelsch, maar hij is wel geestig, alleen een beetje uit de hoogte, zou ik zeggen. Zijn zij werkelijk zoo rijk? Edward?

— Ja, voor Fransche omstandigheden zijn zij schatrijk. Zij hebben drie kasteelen aan de Loire en zeer veel land in Bretagne. Vooral die terreinen moeten nog heel veel opbrengen. Neen, ik geloof dat volstrekt geen berouw hoeft te koesteren, als ik dien schat van juweelen, dien zij daar op dit oogenblik draagt, in mijn zakken doe verdwijnen.!

Over de meritis van dit voornemen van John Raffles alias Lord William Aberdeen, kan men van meening verschillen, maar in ieder geval,

moet het geboekstaafd worden, dat er een kink in den kabel kwam.

Want dienzelfden nacht werden al de juweelen, waarop de groote avonturier het oog

had laten vallen uit het prachtige huis gestolen op een even onbeschaamde, als raadselachtige en stoutmoedige manier.

HOOFDSTUK II.

WIE — WAAR — HOE.

De diefstal werd ontdekt omstreeks tien uur in den morgen.

Het kameniertje had opdracht gekregen haar meesteres niet eerder te wekken, want met het souper was het natuurlijk laat geworden.

De slaapkamer van Mevrouw de Markiezin lag een weinig afgezonderd, men moest wel een stuk of drie vier vertrekken passeeren alvorens ze te bereiken, want de deur naar de gang werd steeds van binnen afgesloten.

De kamenier echter had een sleutel van het eerste dier drie vertrekken, dat wil dus zeggen van de gangdeur, en dan liep zij door de drie kamers met haar zilveren blad, waarop de zilveren kan met chocolade, de beschuitjes en de post, en kon dan zonder meer doorloopen tot aan de prachtige, Lodewijk XV slaapkamer een waar juweeltje van meubileerings- en stoffeerkunst — en door de kamenier binnensmonds en kortaf „het stofnest” gedoopt.

Dien morgen deed de kamenier een wel wat wonderlijke ontdekking, toen zij den kleinen sleutel in het slot van de gangdeur stak, want het bleek haar daarbij dat zij dien sleutel niet meer behoefde om te draaien — de deur was open.

Aanvankelijk dacht het lieve wicht niet anders of Mijnheer de Markies, de bezitter van het tweede sleuteltje van dezelfde deur, had van dit voorwerp gebruik gemaakt.

Hare gedachten namen echter een eenigszins andere wending, toen zij op haar eerste kloppen aan de slaapkamerdeur geen gehoor kreeg, nog luider klopte, weer niets hoorde, binnentrad en de markiezin in diepe slaap gedompeld vond, zoo diep, dat zij zelfs niets merkte van het opentrekken der breede, kostbare gordijnen van dikke zijde, voor de twee hooge ramen, noch van het neerzetten van het zilveren blad vlak bij haar bed, noch zelfs van den wat luideren roep van het meisje.

De kamenier bleef een oogenblik in onzekerheid staan wat te doen, en waagde het toen zich wat dichter over de slapende heen te buigen, nog wat luider te roepen, en haar tenslotte,

een weinig beangst over die onbewegelijkheid, voorzichtig bij den schouders heen en weer te schudden.

Nu pas opende Gravin Angeline als met moeite haar nog mooie, donkerblauwe oogen, knipperde tegen het licht, wreef zich over het voorhoofd, richtte zich met blijkbaar moeite op haar elleboog op en vroeg toen, na tweemaal een aanloopje te hebben moeten nemen :

— Hoe laat — hoe laat is het wel, Babette ?

— Het loopt al naar tien, Madame ! antwoordde het meisje, zonderling opgelucht, want het zien van het bleeke, roerlooze gezicht had haar werkelijk een beetje verschrikt.

Angeline streek zich een paar maal over het blanke voorhoofd, en zeide toen verwonderd :

— Wat is dat — heb ik mijn rubbermasker niet aan ? Hoe heb ik dat kunnen vergeten ?

— Het was immers al zoo laat, Madame ! U sliep al bijna toen ik hier alles voor den nacht in orde bracht. Het was bijna drie uur !

— Het is toch vreemd — ik heb het nooit vergeten aan te doen, zelfs al werd het later ! Neen, neem die chocolade maar weer mee — ik heb zulk een akelige smaak in mijn mond. Zij zweeg plotseling en haar oogen bleven als gehypnotiseerd hangen aan de kleine brandkast, die naast den monumentalen schoorsteen op een soort van voetstuk van zwaar ebbenhout stond, kunstig gelakt, een van die voortbrengselen van schrijnwerkerskunst waarop de Chineezen hun zeer zware, reusachtige sierkannen en bloemvazen plegen te plaatsen.

De deur van die kast stond half open en de kleine sleutel stak in het slot.

De kamenier had den blik van haar meesteres gevolgd, verschrikt over de ontstelde uitdrukking daarin en het zilveren blad met de kannetjes en schoteltjes begon in haar handen te rinkelen, toen zij op haar beurt zag, dat de kast niet gesloten was — de kast waarin Madame haar kostelijke juweelen telkens als zij ze gedragen had, placht weg te sluiten.

Babette slaakte een gesmoorden kreet, zette het blad haastig neer, omdat zij het anders

zeker zou hebben laten vallen en toen pas kon zij de handen in elkaar slaan, en met 'n schreeuw van ontzetting uitroepen.

— O Madame de kast ! De deur staat open !

De Markiezin gaf niet eens antwoord op deze volmaakt overbodigen uitroep.

Zij liet zich uit het bed glijden, hield zich een oogenblik wankelend vast aan de kamenier en liep toen in haar pyama van wijnroode zijde op de kleine kast toe.

Zij was zoo leeg als een brandkast maar met mogelijkheid leeg kan zijn. Er bevond zich volstrekt niets in, behalve de twee stalen planken, waarop de doosjes, de étuis en de kristallen schaaltes hadden moeten staan, die haar beroemde sieraden bevatten.

Slechts met moeite wist zij zich overeind te houden, en haar stem was schor en bijna onverstaaanbaar, toen zij er met inspanning van al haar krachten uitstootte :

— Politie ! Politie ! Alles weg — alles !

En toen viel de beklagenswaardige markiezin zonder omslag in zwijm.

Zoo luidde het verhaal, hetwelk de beide vrouwen deden aan den inspecteur van politie, die reeds tien minuten later in huis was, vergezeld door twee agenten, en een rechercheur.

De Inspecteur was een nog jong, volijvrig en daarenboven zeer galant man Brassard geheeten, een Franschman van den ouden stempel, hoffelijk, beminnelijk en die zelden zijn geduld verloor.

Hij maakte zijn charmantste buiging en begon toen, vluchtig rondspiedend in de kleine salon, waarin hij voorloopig werd begroet :

— Dat is een vreeselijke tijding, die me daar telefonisch werd meegedeeld, Madame. Vergis ik mij niet, dan had hier gisteren een van Uw bekende soirées plaats, en gij zult toen de gestolen juweelen wel gedragen hebben ?

— Bijna alle ! antwoordde de Markiezin jammerend, in haar blanke handen wrijvend.

Zij zag er nu lang niet zoo bevallig uit en zoo jong, als den avond tevoren.

— Ja, dan zullen wij het beste doen, eerst maar eens de kast zelve te onderzoeken. Lamber waar is de fotograaf ?

— Hij volgt ons, Inspecteur ! antwoordde de aangesproken politieagent.

— Dan zullen wij in afwachting van zijn komst maar liever eerst tot het betreuenswaardige, maar noodzakelijke ceremonieel van de ondervraging overgaan, Madame. Ik hoop U zoo min mogelijk pijn te doen.

— U is wel vriendelijk, Inspecteur ! klaagde de Markiezin, met de houding en het gelaat

van een treursepl-heldin. Die juweelen moeten terugkomen — dat moeten zij ! Ik zou teneinde raad zijn, als ze niet werden gevonden.

De Inspecteur haalde heel weinig zijn fraai gevormde wenkbrauwen op en een beetje duidelijker zijn breede schouders, en antwoordde sceptisch :

— Wij zullen natuurlijk ons uiterste best doen, Madame. Veel zal er van afhangen, of de diefstal vroeg of laat in den nacht werd gepleegd. Wie ontdekte hem het eerst ?

— Ik zelf, Mijnheer ! De deur stond open. Ik — ik was toen nog niet opgestaan.

— Waaruit men kan afleiden, dat de brandkast zich in uw slaapvertrek bevond ! zeide de Inspecteur glimlachend. Zag Mijnheer de Markies het soms niet eerder ?

— De Markies — refereert een slaapvertrek voor zichzelf, antwoordde de Markiezin kortaf.

— Was U alleen ? ging de inspecteur voort.

— Neen, Babette mijn kamenier stond al in de kamer met mijn chocolade.

— Hoe laat was dat ?

— Om tien uur vanmorgen.

— En hierop volgde het verhaal, beurtelings gedaan door de ijlings binnengeropen kamenier en haar meesteres, die als het ware een beurtzang hielden, vol geklaag en gejammer.

De Inspecteur zoowel als de Rechercheur, Vignaud geheeten, hadden met schijnbaar effen gezichten scherp toegelusterd, zonder de beide vrouwen een enkele maal in de rede te vallen, en toen zij gereed waren liet juist de fotograaf zich aandienen, voorzien van zijn driepoot en zijn zware koffer.

Deze geheele stoet klom aanstonds naar de eerste verdieping, waar zich de vertrekken van de Markiezin in de rechtervleugel van het huis bevonden, de fotograaf begon lakoniek zijn koffer te ontpakken, wachtend op bevelen, en Vignaud liep onmiddellijk de kamer rond, als een wolf in zijn dierentuinhok, en niets scheen aan zijn diepe, scherpziende oogen te ontgaan.

Het was nu Vignaud, die verder na een kort gesprek met zijn chef, de ondervraging leidde en zijn vragen waren duidelijk, kort en werden als het ware uit een pistool afgeschoten.

Het eerst was hij naar de kast toegegaan, en bekeek ze, zonder haar ook maar met een vinger aan te raken, met groote nauwkeurigheid, eerst met het bloote oog, vervolgens met behulp van een vergrootglas.

— In ieder geval een slimme vos, die het deed, en die met handschoenen aan gewerkt heeft. Die heel kleine vlekjes zijn natuurlijk uw eigen vingertoppen, Markiezin ?

— Dat moet wel — ik heb gisteren de kast ontsloten om er mijn juweelen in weg te bergen.

— U weet natuurlijk met beslistheid dat U ze daarna weer gesloten heeft ?

— Daar ben ik volmaakt zeker van.

— Waat liet U den sleutel ?

— Die borg ik weg op zijn gewone plaats !

— Waar bevindt zich die gewone plaats ?

— Moet ik dat zeggen ? Het is een geheime bergplaats !

— Ik vrees dat die haar waarde wel wat zal hebben verloren, Madame ! zeide Vignaud koeltjes. Het helpt niet, de put te dempen als het kalf verdronken is.

De markiezin vond deze ruwen recherché lang niet zoo aardig als den galanten Inspecteur, maar haar instinct zeide haar, dat deze man toch waarschijnlijk meer verdiensten had als speurder dan die keurig gekleede, gepomadeerde chef.

Ze wees dus zwijgend naar een punt van den wand, terzijde van den schoorsteen, en antwoordde kortaf :

— Daar is een klein gat in den muur, met een schuif afgesloten, die terzijde gaat als men op een krul van de houten lambrizeering drukt.

— Wilt U zoo goed zijn en het mij eens voordoen ? noodigde Vignaud haar uit.

De markiezin liep zwijgend op den schoorsteenmantel toe, gevolgd door den inspecteur, en drukte, zonder er zelfs naar om te zien op een soort van krul in de omranding van de prachtige schoorsteen, van zwaar, fraai gebeeldhouwd eikenhout, en toen lichte zij een klein schilderij op, waarachter nu een handbreed opening te zien was, benevens de bijna onzichtbare schuif, die ze had afgesloten.

Vignaud knikte goedkeurend, en bromde :

— Een uitstekende schuilplaats — tenminste als niemand anders ze kent ! Kende iemand anders ze, Madame ?

— Niemand buiten mij, en dan natuurlijk mijn echtgenoot.

— Ik moet aandringen — niemand van het personeel ook ?

— Niemand zeg ik U.

— Intusschen is er geen sprake van, of deze kast is geopend met den sleutel die er op hoort, en die sleutel is uit dat vakje genomen. Nadat u gisteren de brandkast had gesloten heeft u ongetwijfeld het sleuteltje weer op zijn oude plaats gebracht ?

— Zooals altijd !

— Daarna hebt gij u ter ruste begeven, dat spreekt vanzelf. Onmiddellijk ?

— Maar is het noodzakelijk om dat alles te weten ? vroeg de markiezin verontwaardigd.

— Bij diefstallen van deze aard is het zeker noodzakelijk, Madame.

— Ik maakte natuurlijk eerst mijn toilet voor den nacht. Babette hielp mij daarbij.

Vignaud wendde haar met een ruk zijn breed, schrandere gezicht toe en vroeg snel :

— Dan was zij er dus ook bij toen gij de kast sloot en den sleutel wegbergde ?

— Neen ! Ik roep haar bij zulke gelegenheden, dat wil zeggen als ik de juweelen gedragen heb, pas als ik ze heb weggesloten en het sleuteltje weer heb opgeborgen.

— Op welke wijze ?

— Door haar te schellen. Zij heeft een eigen kamertje op de tweede verdieping.

Vignaud vestigde zijn zwarte doordringende oogen op Babette, die nog geheel ontdaan terzijde stond en vroeg :

— Sliep je, toen je mevrouw hoorde bellen ?

— Ik dommelde een beetje, maar ik hoorde toch dadelijk de bel overgaan.

— Die bel is erg luid — ik kan het zelfs hier hooren als ze overgaat ! verklaarde de markiezin.

Vignaud keek eens rond, liep toen regelrecht op de gangdeur toe, waar hij een drukknop ontdekt had, wendde zich om, en vroeg :

— Dit is zeker de schel voor de kamenier ?

De markiezin knikte bevestigend en Vignaud drukte op den knop.

Geen geluid liet zich hooren. Hij keek langs den wand omhoog, haalde glimlachend de schouders op, kwam weer terug van het midden van de kamer en zeide iakonieek :

— De draad is doorgeknipt. Een flink eind van het begin. En daar de kerel die het deel wel niet zoo dom zal zijn geweest, sporen achter te laten op een van die prachtige, met damast overtrokken stoelen, moet hij nogal tamelijk lang zijn geweest. Ja, het is nooit verstandig, een scheldraad onbeschermd te laten. Een ijzeren buis er omheen is veel beter — maar ik erken dat ik wat laat kom met dien goeden raad. De inbreker deed het natuurlijk om te beletten, dat U te vroeg zoudt wakker worden en naar de gangdeur zou snellen om te bellen. Als ik uw verklaring en die van het meisje goed begrepen heb, was deze gangdeur immers op slot ?

— Zooals altijd. Voor ik mij te bed begeef sluit ik de deur van binnen af. En vanmorgen was ze ook nog steeds afgesloten.

— Volgens de verklaring van deze jongedochter, kwam het haar vanmorgen bij het

openen van de andere toegangsdeur voor, dat er niets te openen viel, en dat die deur niet gesloten was?

— Ja, dat is zoo mijnheer! antwoordde het meisje bedeesd. Ik kon den sleutel niet meer naar links draaien, zooals ik toch altijd doe.

— Krijg je dien iederen avond van je meesters mee?

— Iederen avond!

— En dan sluit je natuurlijk zelf die gang deur van buiten af —

— Altijd!

— Dat wil dus zeggen dat je op ieder oogenblik van den dag en van den nacht de slaapkamer van je meesters kant binnegaan?

Babette werd bleek, en haar oogen begonnen te fonkelen maar de markiezin haalde, voor het meisje iets kon zeggen, haar schouders op en riep toornig uit:

— Wat wilt u eigenlijk zeggen met die insinuatie? Babette is al vier jaar in mijn dienst — en daarenboven, wat zou het haar helpen als ze hier kan binnenkomen, als zij toch niet wist, hoe zij de kast moest openen?

— Vignaud bleef volmaakt kalm onder dezen uitval en zei rustig:

— Ik heb al gezien dat het een combinatie-slot is, Madame en dat men dus ook aan den sleutel niet veel zou hebben, zelfs al wist men hem te vinden — tenzij men die combinatie kende! U wist die uit uw hoofd en heeft ze bijvoorbeeld nooit op een stukje papier behoeven te schrijven?

— Dan zou ik gek hebben moeten zijn, mijnheer. Ik ben nog niet kindsch! antwoordde de markiezin gekrenkt.

— Madame, ik ken bankiers, die allesbehalve kindsch zijn, die het combinatiecijfer toch opschreven — en die dat bitter bezuurd hebben! hernam Vignaud koeltjes.

— Ik ben geen bankier, mijnheer.

— Ik vraag u verschooning — ik vraag dit alles niet voor mijn genoegen! zeide Vignaud, op zijn beurt geprikkeld. Nu wilde ik graag van u vernemen of u vannacht volstrekt niets gehoord hebt?

— Niets — en dat verbaast mij genoeg. Ik slaap anders zeer licht.

— Ook na soirées, die tot drie uur in den nacht duren?

— Ook dan! Ik zelf pleeg maar heel weinig te drinken.

— En toch niets gehoord? Dan moet de dief vilten zolen hebben gehad, want ik zie dat alleen voor dat waarlijk zeer mooie bed, een dik

Perzisch tapijt ligt, voor het overige is het een parketvloer. Slaapt u bij open ramen?

— Nooit!

— Wie heeft dan dat raam opengezet en wanneer?

— Dat heb ik Babette laten doen. Er ging hier zulk een onaangename, bedompte lucht.

Weer wendde Vignaud haar, met die eigenaardige rukkende beweging die hem eigen scheen te zijn, plotseling het gelaat toe en herhaalde:

— Een bedompte lucht? En u sliep zeer vast? Het meisje had immers veel moeite om u wakker te krijgen?

Hij keek bij die vraag naar Babette die kortaf en blijkbaar nog steeds diep gegriefd antwoordde:

— Dat heb ik al aan den Inspecteur verteld. Ik moest Mevrouw bij den arm heen en weer schudden.

Vignaud liet zijn zwarte oogen snel door het vertrek gaan, trad toen met vlugge stappen toe op een groote, ronde tafel, die niet ver van het monumentale bed stond en waarop een soort comfort stond en daarop bevond zich weer een koperen inhalator.

De rechercheur lichtte snel den deksel van dit toestel, keek er in, snoof even, schudde het hoofd, en zei:

— Totaal drooggekookt! Toch is het een groote ketel — minstens een paar liter. Gebruikt u dien inhalator iederen nacht, Madame?

— Iederen nacht!

— Vult u hem dan geheel?

— Bijna tot aan den rand!

— Dan moet het gas den geheelen nacht hebben doorgebrand, al is het met een klein vlammetje, anders is het onmogelijk dat de inhoud geheel verdampt is, en de bodem van onderen met roet is aangeslagen.

— Dat is ook zoo! riep de markiezin op levendigen toon. Ik zelf heb het gas om tien uur, nadat ik wakker werd, uit moeten draaien. Misschien is daar die benauwde lucht wel van.

— Misschien. Wat gebruikt U voor een mengsel, om in te ademen, als ik vragen mag.

— Heet water, Eau de Cologne, en mentolpoeder.

De blikken van Vignaud vlogen over de tafel. Hij nam een kartonnen doosje op, zooals apothekers dat gebruiken, opende het, rook aan den inhoud, dipte er een even natgemaakte vingertop in, proefde, las het opschrift op den deksel en toen greep hij een fijn geslepen flacon, rook er even aan, wendde zich om naar de markiezin en vroeg:

— Hier heeft zeker Eau de Cologne in gezeten Madame ?

— Heeft er in gezeten ? Ze moet er nog in zitten. De flacon was gisteren nacht nog half vol ! antwoordde de markiezin, voor het eerst zeer verwonderd.

— Nu u kunt duidelijk zien, dat ze thans volkomen leeg is, hernam Vignaud veelbetee-

kenend. Maar Madame, het is immers zoo duidelijk als glas. U heeft niets gehoord omdat U zoo vast geslapen heeft, en U heeft zoo vast geslapen omdat men U bedwelmd heeft, en U is bedwelmd met een scheutje chloroform door de eau de cologne, die U door dezen inhalator pleegt te gebruiken. De vraag is nu maar, te ontdekken wie dat alles gedaan heeft.

BATCO DE WERELD COUPONS

**worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hoge kwaliteit.**

HOOFDSTUK III.

RAFFLES IS WOEDEND.

De Markies vernam van dit alles niet heel veel vroeger, dan de gemiddelde Parijsche dagbladlezer, hetgeen kenmerkend genoeg is voor het soort van huwelijk, dat dit moderne echtpaar voor het oog van de wereld bijeenhiel.

In dit geval echter was het niet de schuld van den Markies, of tenminste slechts voor een deel, want hij was reeds te paard uitgereden voor de diefstal ontdekt werd. Hij was vervolgens in het Bois gaan lunchen, hij was naar zijn club gegaan, hij had een bezoek gebracht aan een vriend, zoeven uit Tonkin teruggekeerd, en men had wel getracht, hem hier en daar telefonisch te bereiken, maar men was juist overal even te laat geweest.

Hoe dit zij — de Markies werd niet beter ingelicht dan de krantenlezer! Die had zeker niet te klagen, want de avondbladen van dien dag besteedden — en het was zeer veel voor dezen tijd van bezuiniging — meer dan driekwart kolom aan den diefstal in het huis der Pontbissacs.

Arrestaties hadden er nog niet plaats gehad, het personeel werd ondervraagd. Daarbij bleek, dat Babette, de kamenier, den geheelen nacht in haar kamertje moest zijn geweest, en geslapen had ook, want het dienstmeisje, dat in een vertrek naast haar sliep, en door erge kiespijn gekweld was, had voortdurend de geregelde ademhaling van de kamenier gehoord en haar fel benijd om dien rustigen, diepen slaap. Zij wilde er met genoeg een eed op doen, dat Babette geen voet buiten de deur had gehad, en in die richting althans, liep het onderzoek dadelijk dood.

Raffles was in een slecht humeur, toen hij de onheilstijding onder het oog kreeg en stak het nu volstrekt niet meer tegenover Brand onder stoelen of banken, dat hij deze brutale en sluwe roof beschouwde als een persoonlijke, en zeer ernstige benadeeling van zijn eigen persoon.

De twee vrienden hadden ieder een exemplaar van het Journal voor zich, in een rustig gemeubeld, gezellig vertrek van het kleine huis dicht bij de fortificaties, hetwelke Raffles juist dien middag geinspecteerd had, en dat als het ware een soort van uitvalspoort kon worden genoemd vanwaar hij zijn ondernemingen begon

waarbij het wenschelijk was, dat zijn persoonlijkheid als Lord William Aberdeen buiten het geding bleef.

Beiden, hadden het geheele verslag tot de laatste regels gelezen en keken elkander glimlachend aan, ofschoon de glimlach van Raffles heel weinig goeds voorspelde.

— Nu, dan kunnen wij tenminste nu onze koffers pakken! riep Brand monter uit.

— Met welk doel? vroeg Raffles met hoog opgetrokken wenkbrauwen.

— Een wonderlijke vraag, antwoordde Brand verontwaardigd. Met het doel om naar Londen terug te keeren.

— Maar onze taak hier is nog niet voltooid! hernam Raffles zeer kalm. Je kunt toch niet in ernst gelooven, Brand, dat ik nu ga vertrekken, terwijl de wetenschap aan mij knaagt, dat een brutaalheerschap mij is voor geweest, en heeft genomen, wat ik had willen nemen?

— Maar dat brutale heerschap heeft je toch voor een voldongen feit geplaatst, riep Brand op een toon van wanhoop. Hij heeft nu eenmaal die juweelen en...

— En hij zal ze weer moeten afgeven, Brand! voltooide Raffles kalm den zin. Ik voel mij zeer gekrenkt in mijn eigenliefde — ik gevoel mij te kort gedaan — en ik neem daar geen genoeg mee. Wij blijven hier totdat die zaak in mijn voordeel is opgelost. Erken nu eens eerlijk, of je iets belangwekkenders en opwindenders weet dan de taak van detective te koppelen aan die van... het tegenovergestelde.

— Het kan zoo belangwekkend zijn als je wil — maar het zal hoogstgevaarlijk blijven, mopperde Brand.

— Mijn waarde, als je hart je zoozeer naar Londen trekt, dan zou ik je niet graag weerhouden, het verlangen van dat hart te volgen! zeide Raffles, Brand aankijkend met zijn groote, grijze oogen.

— Praat geen onzin! hernam Brand boos. Je weet heel goed, dat ik je hier niet alleen zal laten. Als het dan moet — in 's hemelsnaam dan zal ik mij er in schikken. Maar ik weet zeker dat je ditmaal je tijd verbeuzelt. Een dief die op een zoo slimme wijze juweelen wist te stelen, die zal ze ook niet meer loslaten, nu hij ze een-

maal heeft.

— Ik zou dat niet met zooveel zekerheid zeggen, Brand. Zelfs de schranderste dief begaat wel eens domheden. Het levend bewijs van die stelling zit tegenover je. Driemaal in mijn leven heb ik een fout begaan, en iedere fout kostte mij, gelukkig slechts voor korten tijd, de vrijheid. Laten wij deze zaak eens nader beschouwen. Die diefstal, dit zul je wel met mij eens zijn, is zeer waarschijnlijk, ja, bijna zeker, gepleegd door een huisgenoot.

— Waaruit leidt je dat af?

— Wel, dit verslag is voldoende! antwoordde Raffles, met zijn vinger op het blad tikkend, dat hij op de tafel had gelegd. Nergens is sprake van gevonden sporen, nergens is sprake van braak.

— Maar een raam van de slaapkamer stond open.

— De kamenier had dit zelf geopend Brand, omdat de lucht in de slaapkamer zoo benauwd was, en dat is niet verwonderlijk, als er chloroform gebruikt is.

— Die kamenier kan dat wel gelogen hebben.

— Die uitdrukking zou ze je wel eens heel kwalijk kunnen nemen, Brand. Maar dan had men toch een ladder moeten vinden, voetstappen op het kozijn, indrukken zoowel van het uiteinde van de ladder als van voeten in de weeke aarde van het bloemenperk, dat zich onder het raam bevindt!

— Hoe weet je dat dat er is? vroeg Brand verbaasd. Er staat niets van in het verslag!

— Nee, maar ik ben in het huis geweest, antwoordde Raffles lakoniek. En omdat ik een bepaald doel had, keek ik goed uit mijn oogen. De slaapkamerramen van de markiezin zien uit op een zeer fraaie, oude binnenplaats, waaraan de Franschen den naam *Cour* geven. Die hof is ingesloten door de achterzijde van het huis, door de beide vleugels en gedeeltelijk door een soort bijgebouw, hetwelk de Parijzenaar pavillon pleegt te noemen. In het midden is de binnenplaats met oude keien geplaveid, maar voor de beide vleugels bevinden zich vierkante perken, waarvan eergisteren de aarde juist ververscht was, en die ieder bijna drie meter breed zijn. Het zou dus zeer lastig zijn geweest een ladder zoodanig te plaatsen, dat de onderenden nog op de steenen stonden.

— Die diert kan zijn binnengelaten door een van de bedienden!

— Ik ben blij dat je die opmerking maakt. Zij kan te pas komen. De politie echter schijnt voorloopig een andere richting in te slaan.

Brand las sommige gedeelten van het verslag

nog eens aandachtig over en zei toen:

— Van die kwestie van het sleuteltje van de brandkast begrijp ik niet veel. De markiezin houdt stijf vol, dat alleen haar man en zij wisten waar zij het bewaarden.

— Dat was nogal een vrij krasse bewering van haar, Brand! Menschen met slechte bedoelingen kunnen het even goed geweten hebben.

— Wat bedoel je daarmee?

— Wel, de deur van de zijkamer is ongeveer recht tegenover de geheime bergplaats!

— Wat zou dat? vroeg Brand verbluft.

— Dat men het door het sleutelgat zien kan! Of door iedere andere kleine opening, die men in de deur of in de deurpost weet te maken!

Brand keek Raffles een oogenblikje onderzoekend aan en riep toen uit:

— Je bedoelt dat een van de bedienden...

— Die is toch al aangewezen Brand. De kamenier natuurlijk.

— Waarom zij juist?

— Omdat zij de eenige is die in dat gedeelte van den vleugel iets te maken heeft. De kamenier is de speciale dienstmaagd van de vrouw des huizes. Iederen morgen brengt zij haar de chocolade. Je zult zeggen, zij heeft de politie een zeer aannemelijk verhaal opgedischt, en dat erken ik.

— Dat had ik heelemaal niet willen zeggen, protesteerde Brand. Ik had willen opmerken, dat het meisje naast haar verklaard heeft, en dit onder eede wil herhalen, dat laat eens zien, Babette heet zij — dat Babette den heelen nacht rustig heeft geslapen, tot vrij laat in den morgen, waartoe ze het volste recht had, omdat ook zij heel laat zich ter ruste had begeven.

— Ik beweere ook niet dat zij met eigen hand de juweelen uit de kast heeft gehaald. Dat zal inderdaad wel door een medeplichtige gedaan zijn.

— Maar het is onmogelijk! riep Brand uit. Al hadden zij den sleutel, al wisten zij waar zij dien moesten vinden — wat konden zij uitrusten met dat ding, zonder de combinatie te weten? Er staat hier toch duidelijk, dat de markiezin verklaard heeft, het cijfer nooit te hebben opgeschreven.

— Daartoe had zij ook geen reden, Brand, omdat zij dag in dag uit bijna, die kleine brandkast opende. Maar er is in datzelfde huis iemand die veel minder vaak iets in dat meubel te zoeken heeft, ja misschien nog eenmaal per aar, en die de combinatie toch ook behoort te weten. — haar man namelijk. Het is dus volstrekt niet zoo onwaarschijnlijk dat hij wel degelijk de

combinatie van het slot bestudeerd heeft.

— Waarom als hij het alleen maar aan zijn vrouw behoefde te vragen ?

— Omdat er zich gevallen kunnen voordoen dat de kast geopend moet worden en Madame afwezig is. Je zult toch ook wel weten dat zij geheel alleen of met gezelschap van vier of vijf vrienden soms een paar maanden achter elkaar de halve wereld doorreist, 's winters in Cairo of Algiers, of zelfs Kaapstad, en 's zomers in Zweden of Noorwegen ? Haar man echter is niet erg reislustig, en blijft liever in zijn geliefd Parijs. Is het nu werkelijk zoo gewrongen aan te nemen dat zulk een echtgenoot toch behoort te weten, hoe hij de brandkast van zijn vrouw in zulke gevallen kan openen. Trouwens, er staat in de krant dat de man het wist. Dat versterkt nog mijn meening, dat hij het gebruikte nummer ook wel zal hebben genoteerd. Bedenk dat een man tegenwoordig met heel wat van die nummers te doen heeft — want hij heeft een auto, hij heeft een kostbaar gouden horloge, hij heeft een raceboot, waarvoor hij belasting moet betalen, hij heeft een telefoon, hij heeft vrienden en soms ook vriendinnen die hij graag eens opbelt, hij heeft waardevolle effecten en aandelen, om kort te gaan — het leven van den tegenwoordigen rijkaard hangt van nummers aan elkaar. Mij zou het dan ook niets verwonderen als er ergens in zijn schrijftafel een notitieboekje te vinden is, waarin al die nummers genoteerd staan. En wat geschreven staat Brand, dat kan gevaar opleveren.

— Ik voel iets voor die redeneering, zeide Brand peinzend. Volgens jou zou dus die Babettes des nachts haar medeplichtige binnenshuis hebben gelaten om....

— Geen sprake van, Brand. Des nachts sliep ze. De man die het deed was dus al binnenshuis. Of ze heeft ergens een kleine deur opengezet voor ze naar haar kamertje ging. We lezen dat de markiezin bedwelmd is, en het komt mij voor dat een kamenier al heel weinig moeite zou hebben, wat chloroform te gieten in de Eau de Cologneflacon, die haar meesteres iederen avond pleegt te gebruiken. Zij kent natuurlijk het doel, waartoe die eau de cologne moet dienen. Dat de flacon geheel leeg was, is al heel erg verdacht. De daders hoopten natuurlijk op die wijze te bereiken, dat de politie niet spoedig aan een bedwelmingsmiddel zou denken, en zij vergaten dat chloroform, zelfs een spoor er van en zeer penetrante lucht heeft, die lang blijft hangen. In ieder geval zullen wij er goed aan doen, Brand, die jongedame in het oog te hou-

den. Ik zou gaarne eens weten, met wien zij intiem verkeer heeft. Misschien moeten wij dien man zoeken onder het personeel, maar alles welbeschouwd is dat niet volstrekt noodzakelijk. Als zij hem van te voren goed op de hoogte heeft gebracht en nauwkeurig het huis en de kamer heeft beschreven, dan zou de eerste de beste, het kleine kunstje hebben kunnen opknappen. Waarschijnlijk is echter dat de man onder de bedienden gezocht moest worden.

Raffles stond op en raadpleegde zijn horloge.

— Wij moesten maar eens aanstonds, na een kleine vermomming het lieve kind wat gaan gadeslaan.

— Nog een enkele vraag, Edward — wat betekende het doorknippen van de scheldraad, als Babettes werkelijk de hand in het spel zou hebben ?

— Dat zou dan niets anders beteekenen, Brand, dan een sluwe poging van den dader, juist de kamenier buiten schot te houden ! Nietwaar, een dienstbode wier komst men tot iederen prijs wil verhinderen — die kan onmogelijk geheel medeplichtig of schuldig zijn.

Een oogenblik daarna zaten de beide mannen ieder voor een kleine kasspiegel, in een goed verborgen keldervertrek van het oude, kleine huis, en waren vol aandacht verdiept in de moeilijke kunst, hun gelaat een volkomen verandering te doen ondergaan.

Niets was overigens gemakkelijker, dan zich juist in dat huis te vermommen, want het was daar, dat Raffles een grooten voorraad voortreffelijk vervaardigde pruiken, kleurmiddelen, costuums van allerlei aard, uniformen en livreen bewaarde.

Van te grooter nut was dit huis voor hem, daar een toeval hem een paar jaren tevoren een geheime gang had doen ontdekken, waarmee dit schamele huisje eeuwen te voren, onder de fundamenten van den zwaren vestingmuur door, in verbinding had gestaan met een klooster tijdens de groote revolutie in vlammen opgegaan en nooit herbouwd.

Een kwartier daarna, waren zij gereed en op weg naar het prachtige „hotel” van de Pont-bissacs.

Zij waren juist de koetspoort binnengegaan, toen een brievenbesteller hen voorbijliep, op de loge van den portier toeliep, en daar met een machinaal gebaar een paar poststukken neerlegde op de smalle, houten vensterbank, waarop hij tegen de ruit klopte en dadelijk weer rechtsomkeert maakte.

De conciërge bevond zich juist daarna anders in zijn woning, tenminste het venster

werd niet dadelijk opgeschoven, en Raffles had dus de gelegenheid, snel een blik te werpen op de zooveen bezorgde post.

Er waren drie of vier brieven voor de markiezin, er was er een voor de markies, en voorts een paar tijdschriften en dan was er nog een ten deele gedrukte briefkaart, een van die verenigingscommunicaties, die men als drukwerk mag verzenden, ofschoon zij hier en daar met inkt mogen worden ingevuld en die gericht was aan Louis Chanoine, per adres Monsieur le Marquise de Pontbissac. Raffles las het formulier snel door. Het luidde als volgt :

— Geachte Heer. Namens het bestuur van de elftalcommissie van den Franschen Voetbalbond, deel ik u mede, dat gij als reservespeler zijt aangewezen in het elftal, het welk op 14 dezer in het Stadion van Colombes tegen een Hollandsch elftal zal spelen.

Eventueele bezwaren uwerzijds moeten binnen vierentwintig uren zijn ingediend.

In verband met deze mededeeling verzoek ik u beleefd op 12 dezer om twee uur aanwezig te zijn op het terrein van het bovengenoemde stadion, alwaar een laatste trainingsoefening zal plaats vinden, onder leiding van den bondstrainer Leduc.

Raffles legde het briefkaartformulier snel weer op zijn plaats, en het was bijtijds, want juist daarna werd het venster opgeschoven, een behaarde hand kwam te zien, die het stapeltje brieven binnenhaalde, en daarop ging het raam weer toe, een rolgordijn werd er voor neergelaten, hoewel slechts ten deele en toen werd er licht ontstoken in de portiersloge.

Op hetzelfde oogenblik ving het scherpe oor van Raffles het gerucht op van snelle schreden, die van de richting van het voorplein van het prachtige huis, naderden.

Hij greep Brand snel bij den arm, voerde hem weer door het poorthek naar buiten, langs de kleine loge van den portier, het eenige wat er overgebleven was van het voormalige portiershuis en een oogenblik daarna liepen zij als onschuldige, zich van niets bewuste wandelaars, die er uitzagen als heel gewone arbeiders over

het trottoir. Maar zij liepen zoo dat zij heel spoedig moesten worden ingehaald door den persoon, die daar zoo vlug achter hen kwam aantrippelen.

Want het was een vrouw die zooveel haast had, en het was Babette, de kamenier.

Raffles en Brand lieten haar kalmpjes passeeren. Zij zagen, hoe zij een paar maal omkeek, toen zeer snel de straat overstak en daarop toeliep op een taxi, die aan de overzijde voor het trottoir stond te wachten.

— Brand, toon dat je nog altijd je lauweren, als hardlooper verworven waard bent ' zeide Raffles vlug. Tracht op die taxi te springen, van achteren, en probeer aan de weet te komen, wie daar op haar wacht. Nog beter — doe je best om zoo ver mogelijk mee te rijden, en telefoneer mij naar het Restaurant du Lion, waar ik zal wachten als je iets vaststaands ontdekt hebt.

Als een pijl uit den boog snelde Brand zonder een woord te zeggen weg, en Raffles zag hem met een glimlach en een goedkeurend knikje nog juist bijtijds op den bagagedrager van den snel wegrijdenden taxi springen.

¶ Het Restaurant du Lion was geen vijf minuten loopens ver, hij trad daar binnen, bestelde een kop koffie, en had nog nauwelijks tien minuten daar gezeten, of een kelner trad op hem toe, en vroeg of hij Balot heette.

Daar dit de naam was, die Raffles met Brand reeds voor het verlaten van het huis had afgesproken, antwoordde Raffles bevestigend en kreeg toen te hooren dat hij aan de telefoon was geroepen.

Hij betaalde zijn vertering, begaf zich naar de gang waar de telefoon hing en luisterde.

Aan den anderen kant sprak de bekende stem van Brand :

— De man in de taxi is de man van het briefkaartformulier. Hij en de vrouw bevinden zich in een huis in de Rue Richelieu, dat het nummer 17 draagt. Ik wacht daar tegenover vlak bij de buste van Molière, tegenover de Nationale Bibliotheek.

— Ik kom ! antwoordde Raffles lakoniek en hing het toestel op.

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD **COUPONS**

bij al Uw sigaretten te verkrijgen.

HOOFDSTUK IV.

RUE RICHELIEU NR. 17.

Raffles verliet onmiddellijk het Restaurant, wenkte een taxichauffeur, en verzocht den man, hem naar de Nationale Bibliotheek te voeren.

Een Parijsche taxichauffeur is maar heel zelden nieuwsgierig, en ook deze wagenbestuurder stelde zichzelf de vraag niet, wat een arbeider op dit uur van den avond wel in die beroemde Bibliotheek te zoeken zou hebben.

Hij zette zijn vrachtje eenvoudig voor de monumentale deur af, kreeg den vrachtprijs en een behoorlijke fooi, en reed weg.

Een pas of vijftig voorbij de bibliotheek staat, op een onderstuk van graniet, een bronzen buste van Molière, juist aan het begin van de straat van dien naam die zich van de Rue Richelieu afsplitst, om een kwartier gaans verder uit te monden aan het Palais Royal.

Het is een eigenaardigheid van de Parijzenaars dat zij menigmaal voor onbeteekenende grootheden dure standbeelden oprichten, die heeren in de gekleede jas ten voeten uit vertoonen en die met een trotsch gebaar de rechterhand tusschen de eerste en tweede knoop van hun gesloten redingote hebben gestoken, en die voor het meerendeel foei leelijk zijn, terwijl hun groote geesten, hun genieën hun onsterfelijke dichters en denkers het moeten stellen met een buste in een achterstraatje.

Niet ver van deze herinnering aan den grootsten tooneelschrijver die Frankrijk gekend heeft, meende het scherpe oog van Raffles een schaduw te zien.

Hij trad naderbij en herkende Brand die zich juist snel in een donkere portiek terugtrok.

Hij voegde zich bij hem en vroeg op zachten toon:

— Zijn zij er nog?

— Ja — tenminste als zij niet langs een achterdeur weer vertrokken zijn.

— Kan men het huis van hier zien?

— Heel makkelijk! Het is hier bijna recht tegenover. Het huis grenst aan het machtige gebouw van de bibliotheek.

Raffles scheen een oogenblik in beraad te staan, toen hij plotseling het hoofd ophief, en scherp uitkeek in de halve duisternis van de niet zeer helder verlichte straat waar de weinige winkels reeds gesloten en duister waren.

Het volgende oogenblik greep hij Brand bij den arm, trok hem achteruit en het portiek weer binnen.

— Wat is er? vroeg Brand verwonderd over deze plotselinge handelwijze.

— Politie! antwoordde Raffles lakoniek.

En Raffles had goed gezien. Hij hield een groote, blauwe patrouillewagen stil, een méter of vijf van het bewuste huis af, en vier of vijf mannen sprongen er haastig af, en liepen nog vlugger door de breede deur van het voorhuis naar binnen.

— Wat is dat? mompelde Brand verwonderd. Zijn wij nagegaan?

— Dat wel niet, anders zou die auto er veel eerder hebben moeten zijn, maar het is wel zeer duidelijk, dat de politie voornemens is, een huiszoeking te doen!

Brand had moeite, zijn voldoening te verbergen. Zijn oogen glansden op een oolijke wijze, toen hij op gedempten toon zei, met zijn blikken op den patrouillewagen die een paar huizen terug was gereden en daar opnieuw stilstond:

— Eerlijk gezegd is mij dat een pak van het hart! Mij dunkt dat de zaak duidelijk is. De politie heeft tenslotte dezelfde redeneering gevolgd als jij, de juweelen worden natuurlijk aanstonds daarboven gevonden, en over tien minuten zullen wij het voorrecht hebben, de beide ondeugende jongelui gevankelijk te zien wegvoeren, terwijl de Brigadier in trotsche houding en met het kistje kostbaarheden stevig onder zijn arm geklemd, den droeven stoet sluit!

— Je geeft van het voorval, dat je verwacht een zeer aanschouwelijke beschrijving, Brand — maar ik ben zoo vrij, te betwijfelen, of deze schildering inderdaad gedekt zal worden door de werkelijkheid!

— Dus je denkt dat de gestolen juweelen niet in zijn huis zijn — want het is nu wel zeker, dat hij daar, na het verlaten van zijn dienst woont en slaapt?

— Als dat zoo was, Brand, zou mijnheer Chanoine van een zeer wisselvallige geestegesteldheid zijn — nu eens slim, dan weer dom! Gelooft je nu werkelijk dat een sluwe gauwdief als die man, die op zulk een behendige en toch

doodeenvoudige wijze, de kostbaarheden van Markiezin de Pontbissac stal, de onvergeeflijke dwaasheid zou begaan, den buit te verbergen in een heel gewone huurkamer, met de wetenschap, dat in de eerste plaats de bedienden verdacht zullen worden ?

— Maar als het niet zoo is — wat doen zij daar dan samen ?

— Een eigenaardige vraag ! Wat jonge menschen zeer waarschijnlijk gelieven, en op den koop toe medeplichtigen, plegen te doen als men hen alleen laat ! Ook is het mogelijk dat zij een plan beramen voor de naaste toekomst. En laten wij nu maar kalm het vervolg afwachten, dan zullen wij zien wie gelijk krijgt. Wij hebben hier een prachtige plaatsje, en zien alles, zonder zelf te worden gezien.

Heel veel geduld behoefden de twee vrienden niet te beoefenen.

Er konden omstreeks twintig minuten verlopen zijn, toen de agenten weer uit het huis kwamen, de deur sloten, en naar den wachtenden patrouillewagen terughepen.

Raffles keek de mannen na, tot dat zij op den auto geklauterd waren, en zeide toen, niet zonder een weinig spottend leedvermaak :

— Ik zie den stoet — ik zie desnoods ook dat hij droef is, maar ik zie niet Chanoine en de knappe soubrette — en evenmin zie ik den trotschen brigadier met het kistje ontdekte juweelen !

Brand gaf geen antwoord, maar de teleurstelling was zoo duidelijk op zijn gelaat te lezen, dat Raffles moeite had, zijn lachen te bedwingen.

— Wat doen wij nu ? vroeg Brand tenslotte neerslachtig.

— Voorloopig wachten wij nog. Er zal nog wel meer gebeuren. Het is duidelijk Brand, dat de agenten op last van hun chef een plotselingen inval hebben gedaan, gevolgd door een huiszoeking, maar dat zij niets hebben gevonden. Tot een arrestatie mochten zij waarschijnlijk nog niet overgaan, want de bewijzen zijn nog altijd heel zwak, en dat weet die slimme Chanoine beter dan wie ook. Het is immers duidelijk dat de schavuit zijn buit reeds denzelfden nacht op een heel wat veiliger plaats dan zijn eigen woning heeft gestopt ?

— Maar wat hebben wij hier dan eigenlijk nog te doen ? vroeg Brand mismoedig ?

— Wachten, Brand — wachten en uitzien ! Men moet in zulke zaken in de eerste plaats geduld bezitten.

— Mijnentwege ! Wil je dan zoo goed zijn,

mij dat wachten een weinig te verkorten door antwoord te geven op een vraag ?

— Met plezier !

— Je hebt mij gezegd, dat je al heel spoedig het kameniertje verdacht. Ik heb je redeneering kunnen volgen. Zij kwam mij logisch voor. Maar — waarom betrok je er den groom in ?

— Waarom ? Een Fransche zegswijze, Brand luidt, en misschien niet ten onrechte „Cherchez la femme !” Maar in dat geval moet dat worden ; „zoek den man !” Een vrouw doet zoiets nooit alleen, nooit voor eigen rekening — dat kan een aandachtige studie der criminologische wetenschap je leeren. Altijd staat er een man achter de schermen. Die kamenier was heel knap. Zij had dus stellig een galant. Je kent voorts mijn gewoonte — ik bestudeer zeer nauwkeurig alle levende en doode have in het huis, waar ik zekere handgrepen denk te verrichten aan een moeilijk te openen meubel ! Om kort te gaan — ik wist al vijf dagen geleden, dat onze mooie Babette in intieme verhouding bestond met den knappen groom ! Is deze verklaring je voldoende !

— Bij gebrek aan brood eet men korstjes van pastei, antwoordde Brand wijsgeerig.

— Je bent veeleischend, zuchtte Raffles. Je schijnt heelemaal te hebben vergeten, dat het jongmensch nog geen uur geleden met een taxi op haar wachtte ! En dat heb alleen jij ontdekt, maar dat zal ook niet onopgemerkt zijn gebleven voor de politie. Intusschen — zulk een gezamenlijke rit naar het huis van den galant, kan bezwaarlijk een motief opleveren, krachtig genoeg om maar dadelijk tot een arrestatie over te gaan. Apropos, heb je daar dien heer ontdekt met zijn raar bolhoedje en zijn breedgeneusde schoenen, die daar met zijn handen op den rug voor dien schoenlapperszaak staat ?

— Juist ! Wat denk je van hem ?

— Een tamelijk verdacht type !

— Het is goed dat hij je niet kan hooren, mijn waarde ! Als mijn instinct mij niet in den steek laat, dan is het een „stille”. En het is er een, op mijn woord, want nu kruipt hij meens weg als een muis in haar hol, omdat de deur van nummer 17 weer opengaat, en onze Babette te voorschijn komt !

— Dan zit de aefde bij die menschen ook niet diep, antwoordde Brand. Ze is geen drie kwartier daar boven geweest, antwoordde Brand.

— Brand, het menschelijke gemoed kent roerselen, die nog sterker zijn dan de aefde — bijvoorbeeld de eigenbaat ! Ik vermoed dat

zij zooveen kriegsraad hebben gehouden, en nu gaat zij terug vanwaar zij gekomen is. Je zult het zien! En dat is heel schrander bedacht! Want dat wijst op onschuld! Zij hoeft niet weg te loopen, zij heeft zich niets te verwijten, zij gaat als een trouwe dienstmaagd naar het huis van haar meesteres.

— En waarom ook niet? zei Brand levendig. Waarom zou ze niet volmaakt onschuldig kunnen zijn?

— Daar zijn we dus weer aan het punt van uitgang, verzuchtte Raffles. Nu, dan blijft mij niets anders over dan je te verzoeken, nog maar enkele dagen geduld te hebben. Wat mij betreft, ik ben voornemens dat geduld hier ter plaatse te demonstreeren — ik blijf hier!

— Den heelen avond? vroeg Brand verschrikt.

— En den nacht!

— Dat zal ik nooit toelaten! zei Brand verontwaardigd. Dan moeten Henderson en ik je althans afllossen.

— Dat aanbod neem ik graag aan.

— Op wien of op wat moet gelet worden?

— Op den man! Ik acht het zeer onwaarschijnlijk, maar het is toch niet onmogelijk, dat die juweelen toch werkelijk ergens in dit huis verborgen zijn, en dat hij aanstonds zal trachten, ze naar een veiliger plek te brengen. In dat geval zou de zaak natuurlijk binnen vijf minuten te onzen gunste beslist zijn! Ik zou den man de juweelen afnemen, en daarmee uit. En ga nu vlug, en volg op je beurt het meisje en dien man met zijn leelijk bolhoedje. Ofschroon ik er bijna zeker van ben dat zij naar het huis in de Avenue St. Germain gaat. Waarschuw Henderson ook, zoodat hij desnoods op zijn beurt wacht dienst kan komen doen.

Een hoofdknik, een handdruk, en Brand stapte buiten de portiek en begon op een veiliger afstand den rechercheur te volgen, die op zijn beurt Babette niet uit het oog verloor.

En Raffles wachtte.

Hij wachtte met dat katachtige geduld, dat hem nooit verliet en dat hem misschien juist zoo geducht maakte voor zijn vijanden. Vervelen deed hij zich nooit bij zulke gelegenheden — Raffles had heel wat na te denken en meestal waren die gedachten niet van den aangenaamsten aard.

Hij dacht dan over de zonderlinge samenstelling van onze maatschappij, over het naamlooze leed dezer wereld, en — over midde-len om dat leed te verzachten, onophoudelijk,

zonder verpoozen, in iedere vrije minuut die hem overbleef.

En nog altijd stond hij daar onbewegelijk, een uur lang toen Brand plotseling voor hem stond en zachtjes zeide:

— Zij is naar het huis van haar meesteres teruggegaan.

— Ik wist het wel. En haar chaperon?

— De rechercheur heeft nog een kwartier gewacht, toen heeft hij aangescheld en den portier een paar vragen gedaan, en daarop is hij vertrokken. Ik ben toen naar Henderson gegaan, en heb hem gewaarschuwd. Hij komt hier om drie uur.

— Mooi zoo.

En Raffles haalde een pijp uit zijn jaszak, stopte ze, stak ze aan, en bereidde zich voor op die bezigheid, die vooral den tegenwoordigen mensch zoo bitter zwaar valt — wachten.

Het werd twaalf uur, Raffles ging heen, Brand bleef achter. Het werd twee uur, drie uur. Precies op de minuut kwam de reusachtige Henderson aanstappen. Brand stelde hem met een paar woorden op de hoogte en ging. Het werd zes uur. Zeven uur. Toen pas ging de huisdeur open van nummer 17 en Mijnheer Louis Chanoine kwam te voorschijn, rose, frisch geschoren, goed uitgeslapen, opgewekt, en stapte met veerkrachtige passen door de nog stille straat, terwijl de vermoeide en slaperige Henderson hem vloekend volgde.

Een half uur later liet de brommerige portier van markiezin de Pontbissac den groom, die zoo precies op tijd zijn dienst kwam waarnemen, het groote, vergulde hek binen.

Henderson ging onmiddellijk rapport uitbrengen in het kleine huisje bij de bolwerken, in het verre Oosten van Rarijs, en Raffles keek glimlachend Brand aan, en vroeg:

— Nu ben jij zeker volmaakt overtuigd van de onschuld van Babette en Chanoine?

— Volmaakt! antwoordde Brand dookdalm. En om je de waarheid te zeggen — ik heb aan die onschuld in den grond van mijn hart geen seconde getwijfeld.

Raffles vestigde voor een korte poos zijn groote, grijze oogen op het gelaat van Brand, en zeide toen rustig:

— We zullen wel zien, wie gelijk krijgt, Brand. En als je denkt dat ik geheel alleen sta in mijn meening, dat die Chanoine er iets mee te maken heeft, dan vergis je je toch, want een zeer groot gedeelte van den nacht, is zijn huis bewaakt door een tweeden rechercheur, bereiden nog wel, en geholpen door een goed rijwiel.

— Alles goed en wel — maar als zij het deden, waar hebben zij dan de juweelen verstoppt ?

— Brand, als ik op die vraag kon antwoorden, dan zaten wij morgen op de boot naar Dover ! Maar wat ik nu nog niet weet, dat kan ik misschien in den loop van den dag wel ontdekken.

Hij raadpleegde zijn horloge, greep zijn pet van een haak, zette hem op en zeide :

— Ik denk wel een paar uren weg te blijven. Jullie beiden kunt den tijd besteden door een paar uren te gaan slapen !

— Waar ga je heen ?

— Naar de Rue Richelieu nr. 17.

En zonder een verdere opmerking af te wachten, knikte Raffles Brand en Henderson toe en verliet het huis.

Het was bij twaalven, toen hij er weer terugkeerde.

Zijn gelaat stond ondoordringelijk.

Brand, die op de sofa sliep, werd onmiddellijk wakker en zijn eerste vraag was :

— Heb je zijn kamer onderzocht ?

— Grondig ! Ik gaf mij uit voor een gemeente-arbeider. Er is een oude kostjuffrouw, die niet heel erg goed meer hoort. Dat komt natuurlijk Chanoine prachtig te pas.

— En — waren die juweelen er ? vroeg Brand, niet zonder spot.

— Neen, die waren er niet. Daar zocht ik trouwens niet naar.

— Dus je hebt niets ontdekt ?

— Toch wel — en ik geloof iets heel kostbaars !

— Wat dan ?

— Een bespreekplan van het Stadion in Colombes !

En met dit raadselachtig antwoord moest Brand dit maar voor lief nemen want Raffles verliet het vertrek, om op zijn beurt een weinig rust te nemen in zijn slaapkamer.

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK V.

DE GROOTE MATCH.

Men moet niet denken dat Louis Chanoine in het huis van Markies de Pontbissac werkte. Hij pakte integendeel zijn boeltje, overal verspreid in de garage en de dienvertrekken, en tegen een uur of elf klopte hij op de deur van het vertrek van de Markiezin, die daar met migraine op de sofa lag, met haar griffon in den arm en in een trotsche, ja zelfs gekrenkte houding begon hij onmiddellijk :

— Ik vraag U verschooning, Mevrouw de Markiezin. Ik ben verplicht mijn ontslag te vragen !

De mededeeling scheen op de Markiezin al heel weinig indruk te maken. Zij bekeek Chanoine even van tusschen haar half geloken wenkbrauwen, maakte een vermoeid gebaar, en zei :

— Je moet doen wat je zelf het beste vindt. Bevalt het je niet langer bij ons ? Is je loon niet hoog genoeg ?

— Over de behandeling klaag ik niet, en het loon was voldoende, Madame — maar er is mij een grove belediging aangedaan. Is het madame bekend, dat de politie gisteren een inval bij mij is komen doen, alles overhoop heeft gehaald, en mij zelfs met een arrestatie bedreigd heeft ? Dat duld ik niet. Ik heb Madame altijd trouw en eerlijk gediend.

Weer haalde de Markiezin de schouders op, en zei ongeduldig :

— Dat is bij de anderen buitenshuis wonende bedienden ook gedaan ! Als dat de eenige reden is . . .

— Eigenlijk gezegd niet, Madame ! Ik zal het U vertellen. Ik ben uitgenoodigd als reserve-speler voor de match tegen Holland. Als ik de kans heb, in ons elftal te worden opgenomen, dan word ik dadelijk beroepsspeler, dan kan ik meer verdienen dan hier, en dan heb ik ook een veel prettiger werkkring.

— Nu, ik zei al dat je moet doen wat je het beste acht, Chanoine. Vaarwel dan. Je papieren zijn in handen van de maître d'hotel. Een getuigschrift zal je dan wel niet meer wenschen. Trouwens, je bent nog geen half jaar bij ons in dienst geweest. Adieu !

En de markiezin bemoeide zich weer uitsluitend met het kleine hondje in haar armen, dat

Chanoine niet met zeer vriendelijke oogen had aangezien.

En daar was reden genoeg voor, want de groom had Louissette allesbehalve vriendelijk behandeld en het menigmaal een schop gegeven, als hij er zeker van kon zijn dat niemand op hem lette.

Dat was dan zijn wraak geweest voor heel wat uurtjes schoonmaken en poetsen, trimmen en wasschen van het kostbare diertje.

Chanoine keerde zich, met een kleine buiging, om, verliet het vertrek, en ging bij den maître d'hotel zijn loon en zijn papieren halen.

Een kwartier later stond hij met zijn handvalies en een kleinen koffer op straat.

Hij raadpleegde zijn horloge en riep een taxi aan.

Hij liet zich naar zijn huis rijden, bracht daar valies en koffertje, ledigde het eerste, en pakte er zijn voetbalcostuum, zijn schoenen met spikes en een paar dikke kousen in.

Vervolgens verliet hij zijn woning weer, liep naar het dichtstbijzijnde station van den ondergrondsche, stapte er tien stations verder weer uit, wipte op een bus, die hij ongeveer een kwartier bleef gebruiken, en toen weer op een elektrische tram, die hem tot vlak bij den ingang van het beroemde stadion bracht, en hij had niet het flauwste vermoeden er van dat hij al dien tijd gevolgd was door een man, die daartoe van een motorrijwiel gebruikt maakte, en de weinig opzienbarende uniform van telegram-besteller droeg.

Op het groene veld, omsloten door de reusachtige kom van beton, staal en graniet waren de spelers voor het meerendeel reeds verzameld — het gewone, eigenaardige samenraapfel uit allerlei standen van de maatschappij — een dokter in de letteren, een apothekers-assistent, een bakkerleerling, een student in de medicijnen, die de volgende week moest promoveeren, twee grondwerkers, de zoon van een schatrijk senaatslid, reserveluitenant bij een keurcorps, een electricien van de gemeente, een advocaat met een drukke praktijk, en nog anderen.

Een oogenblik daarna begonnen de oefeningen onder de leiding van den bondstrainer, die de jonge gespierde mannen een paar rondjes langs

de loopbaan deed hardloopen, ze diepe kniebuigingen deed maken, rompzwaaien, weer hardloopen, wat rusten, vijf minuten doeltrappen, en nog andere oefeningen die tezamen ongeveer een uur duurde.

Aan deze training nam het geheele elftal en de drie reservespelers deel. Na afloop hield de trainer een korte toespraak, spoorde de spelers aan tot geestdrift en moed, en toen zond hij hen tenslotte weg, en pas over twee dagen zouden zij elkander terugzien in de voortreffelijk ingerichte kleedkamers van het Stadion, onder de reusachtige hoofdtribune.

En terwijl dit alles voorviel, overkwam de Markiezin een waarlijk betreurenswaardig ongeval.

Even voor de lunch had zij haar eigen auto laten voorkomen, een zeer fraai voertuig, dat zij zelf meestal bestuurde en reed, alleen vergezeld van Louissette naar een van haar boezemvriendinnen met de bedoeling, aan deze haar nood te klagen en haar bezwaard hart uit te storten.

Daar de bewuste vriendin een hartgrondige afkeer had van alles wat dieren was, liet zij Louissette in den tweezitter en wel in een speciaal daartoe vervaardigd hokje onder de zitbank, waarna zij de wagen zorgvuldig sloot, en het huis van haar vriendin binnenging.

Het moet gezegd worden, dat zij aan de kleine griffon in het geheel niet dacht, toen zij weer instapte, en pas nadat de wagen weer stilstond voor haar eigen huisdeur het kleine, met vergulde tralies voorziene deurtje van het hokje opende, haar hand er in stak en Louissette wilde grijpen.

Haar hand tastte echter in het ledige.

Louissette was weg!

In koortsachtige haast tastte zij in alle hoeken, maar vruchteloos — het kostbare hondje was en bleef verdwenen!

De Markiezin was radeloos! Zij waarschuwde onmiddellijk per telefoon de politie, want er kon niet aan getwijfeld worden want het dieren-tentoonstellings-exemplaar was uit den wagen gestolen, toen die stilstond voor het huis van de vriendin, ofschoon zij zich niet kon voorstellen hoe dat gebeurd kon zijn, daar zij de deur zooals zij zich met stelligheid herinnerde met het sleuteltje had gesloten en dit weer in haar tasch had gestoken.

De politie deed toezegging dat al het mogelijke in het werk zou worden gesteld om het kostbare diertje op te sporen — ofschoon zij vreesde niet al te veel hoop te kunnen geven.

En met die toezegging moest de beklagens-

waardige Markiezin het voorloopig maar doen.

Intusschen was geheel Parijs, voor zoover het sportief dacht en voelde in vrij groote opwinding over de voor de deur staande ontmoeting met het kleine Holland, dat in de laatste wedstrijden getoond had, toch niet de zwakke tegenpartij te zijn die men verwachtte te zullen ontmoeten.

Toch rekende bijna iedere Parijzenaar op een klinkende overwinning, want het Fransche team was ditmaal zeer sterk en zelfs de reservespelers werden tot de besten van geheel Noord Frankrijk gerekend, in alle opzichten waardig, om een plaats in een nationaal elftal in te nemen.

Een paar dagen verstreken, de dag van den wedstrijd was aangebroken, de Hollanders waren officieel verwelkomd en hadden reeds den gebruikelijken rondrit door Parijs en naar Versailles gemaakt en nog altijd was er geen spoor ontdekt van de gestolen juweelen, noch van de daders.

Reeds een uur voor de wedstrijd begon, stroomden de bezoekers de toegangspoort tot het prachtige Stadion binnen.

Het was zeer fraai weder, ofschoon het veld zelf tamelijk drassig was door de regens van de laatste dagen, en het Stadion was zoo goed als uitverkocht, en vulde zich snel met een geestdriftig gestemde menigte.

Nauwkeurig op het vastgestelde uur — iets bijzonders voor Franschen! werd het Wilhelmus aangeheven door de kleine kapel, en onder een vrij krachtig applaus kwamen de spelers van het Nederlandsche elftal in hun oranje-jersey's het veld oploopen, schaarden zich tegenover de hoofdtribune, en bleven onbewegelijk staan, zoolang hun volkslied duurde.

En toen scheen het Stadion op zijn grondvesten te sidderen bij de intrede van het Fransche elftal met de kousomslagen in de nationale kleuren, en de blauwe truien.

Bijna allen stonden op van hun zetels, het Fransche volkslied weerklonk, de spelers en hun trainer stonden stram in de houding, en toen kwam alles tot rust, met uitzondering van de fotografen, die als een zwerm bijen het veld overstroomde, en de beide elftallen, die zich reeds waren begonnen los te trappen, noodzaakten, de bekende groep te vormen — vijf knielend op den voorground, zes staande daarachter, met den keeper in het midden.

Een kleine, dikke man zeulde met een verbazend groot en zwaar flimtoestel zooals een meikevertje het doet met een vracht, die veel te zwaar voor hem lijkt, waarbij het zweet hem van het voorhoofd liep, en hij telkens over zijn

eigen, korte beentjes dreigde te struikelen.

De scheidsrechter liep zeer rustig rond, zijn fluit al tusschen de vingers geklemd, en in de andere hand zijn chronometer, waarop hij telkens een blik wierp.

Eindelijk werden allen die er niet behoorden, door een schrill fluitsein van het veld verdreven, en nu kon dan het spel beginnen, dat meer dan elk andere, de groote massa scheen te boeien, door zijn groote wisselvalligheid, zijn verrassend karakter, zijn onberekenbaarheid.

Het spel kon ongeveer tien minuten oud zijn, reeds eenmaal stond het geheele Stadion loeiend en schreeuwend overeind, om te juichen wegens een Fransch doelpunt, toen daar ergens in de schemering van de groote tribune een onaanzienlijk, eenvoudig gekleed heertje van een zekeren leeftijd, zich langzaam voortbewoog, omzichtig turend door zijn scheefzittende lorgnet.

Zijn tamelijk afgedragen demi bolde een weinig aan de linkerzijde, en als de man er niet zoo volmaakt onschuldig had uitgezien, zou men hebben kunnen gelooven, met een of anderen anarchist te maken te hebben, die met een bom onder zijn arm liep, gereed om die onder den stoel van den Minister-President in zijn loge te gaan leggen, met het doel, dezen nuttigen en toch onmiddellijk weer te vervangen functionaris op te blazen.

Maar zooals gezegd, het heertje zag er erg onschuldig, om niet te zeggen een tikje onnoozel uit.

Het leek of hij den weg zocht temidden van een doolhof van gangen, machtige steunbalken, betonnen pilaren, groote nissen, waar tafels stonden, bedekt met fleschjes bier en limonade, en dan weer gangen, duister en geheimzinnig.

Zoo bereikte deze zonderlinge zwerver, die zich volstrekt niet scheen te bekommeren om hetgeen zich daar afspeelde op het groene grastapijt, den breeden doorgang, waaraan de kleedkamers voor de spelers gelegen waren.

En hier was een plek, vanwaar men, over heel wat hoofden heen, den toegang tot het veld, en ook een deel van het speelterrein en van de tegenoverliggende, open tribune kon zien.

Daar stonden een tiental politieagenten, eenige terreinknechts, enkele journalisten — en daar stonden ook alle reservespelers van het Nederlandsche zowel als van het Fransche elftal hun in korte, wijde broekjes en hun gemakkelijk zittende jerseys met den grootsten aandacht het spel te volgen.

Niemand had ook maar de geringste belangstelling voor wat er achter zijn rug gebeurde.

Het onaanzienlijke, oude heertje met zijn gewzel op de linkerborst, glimlachte eens, en ging verder.

Boven zijn hoofd klonk, als een machtige branding, het getrappel van de duizenden, de tienduizenden, die hun landgenooten aanmoedigden — want naar het scheen had Holland een tegenpunt gemaakt.

Weer opende zich een breede, koele gang voor hem, en hij trad daar binnen, en plotseling was hij weer geheel eenzaam.

Hij ging verder tot hij onder een gloeipeertje stilstond, de hand in zijn zijzak stak, en daar een papier uit tevoorschijn haalde, dat eruitzag als een plattegrond, of eel een bespreekplan, op dun karton gedrukt.

Weer glimlachte hij, zette zijn lorgnet recht, keek eens om zich heen, dan weer op het bespreekplan, en mompelde voor zich heen :

— Hier ergens moet het dus zijn. Ik moet mij hier bevinden juist onder plaats 917 van het linker zijvak, dat gemerkt is met de letter O. Dan wordt het dus nu tijd, jongevriend, om eens te toonen, wat je waard bent.

En met deze woorden, heel zachtjes gesproken ontknoopt de oude heer zijn demi en de zwellung bleek te bestaan uit een klein hondje, over welks ras misschien heel wat te doen zou zijn geweest als er ware kinologen het hadden kunnen zien, want het diertje had geheel het uiterlijk van een griffon, maar het was niet grijs of rossig, maar pikzwart, en zwarte griffons zijn — men mag het gerust zeggen, zeer merkwaardige hondjes.

Het diertje droeg een halsband, en daaraan was een koordje bevestigd met een lus, zoodat het hondje onmogelijk kon wegloopen.

Daar scheen het overigens volstrekt geen lust in te hebben.

Integendeel het wrikte opgewonden wat met zijn staartje, hief het schrandere kopje naar den ouden heer op, leek eens te knipoogen en ging toen geheel uit eigen aandrift opzitten met de voorpootjes in biddende houding opgeheven.

— Ja, je bent een goed hondje, zeide de oude heer, het diertje liefkoozend. Maar eerst moeten wij werken.

Hij streelde den hond, keek nog eens om zich heen, om zich te overtuigen dat hij volkomen alleen was, en toen liep hij zeer vlug, een smalle steenen trap af, uitlopend op een deur, die op slot was, maar die hij gemakkelijk kon openen met iets, dat verdacht veel op een looper geleek.

Nu bevond hij zich in een stikdonkere, zeer koele ruimte, en het was noodzakelijk, hier licht te ontsteken.

De oude heer moest daar wel op gerekend hebben, want het volgend oogenblik knipte hij een krachtige zaklantaarn aan.

Hij bevond zich in een wel zeer zonderling vertrek, als men tenminste dien naam mocht geven aan een reusachtige kelder, die vol stond met betonnen pilaren.

Er waren er op zijn minst een tachtigtal, en zij hadden geen ander doel, dan de vracht der overdekte tribune te torsen.

— Hier dus ! mompelde de oude heer. En dit is nog maar een van de twaalf soortgelijke kelders, die zich hier moeten bevinden. En tachtig pilaren op zijn minst. Niets dan beton ! Geen enkel meubelstuk, geen aanwijzing hoegenaamd ! Onze man moet dus de juiste plek in zijn geheugen hebben. Het kruisje gaf helaas alleen maar ten naastebij de bergplaats aan, mijn hondje, en nu zal er alles van afhangen, of jij een goede neus hebt.

Hij haalde een doosje uit zijn overjaszak, opende, het, nam er een lapje uit, dat een heel zwakke geur verspreidde, zooals men in ziekenhuizen vaak ruikt, hield het een kort oogenblikje voor den neus van den griffon met zijn vreemde kleur, en borg het onmiddellijk weer op, terwijl het hondje op een grappige manier en vol verontwaardiging nieste.

— Zoeken, Louisette, beval de oude heer vriendelijk. En als ze je dat bij toeval niet geleerd hebben, dan — dan is heel wat werk vruchteloos geweest !

Er volgde dus na een kort oogenblik van spanning, maar daarna kwam spoedig een einde, want Louisette was een heel schrander diertje, of misschien was het eenvoudig goed onderricht, tenminste het begon onmiddellijk en met grooten ijver, rond te snuffelen, steeds met den kop naar den vloer gericht, en nu, en dan zachtjes grommend.

En omdat de oude heer zijn koordje vasthield, moest die wel volgen, nog altijd gewapend met zijn zaklantaarn.

Wij zeiden zoeven dat de vloer van beton was, maar dat is slechts gedeeltelijk juist.

Immers, rondom den voet van iederen pilaar bevond zich een vierkant van geglazuurde tegels, misschien bij wijze van versiering, maar wellicht ook met het doel, de fundamenten van die pilaren van tijd tot tijd zonder al te veel moeite te kunnen onderzoeken.

Het was bij een van die randen of lijsten van lichtblauwe tegels dat de kleine hond eensklaps stilstond, snuffelde, opgewonden rondliep, een kort, rauw, blafje liet hooren, en toen als een gedresseerd circushondje op zijn achterste poot-

jes ging rondwandelen, hetgeen zeker een uiting van trots en blijdschap moest zijn.

De oude heer luisterde scherp toe, en pas toen hij volstrekt niets hoorde, knielde hij neer bij de pilaar, de zevende in de zevende rij, en mompelde voor zich heen :

— Onze man heeft zeker gemeend, dat het geluksgetal „zeven” onovertreffbaar was, wat de veiligheid van zijn buit betreft. Ik hoop hem aanstands het tegendeel te mogen en kunnen bewijzen.

De zak bleek nog andere dingen te bevatten dan alleen een looper. Er kwam nu een voorwerp uit, hetwelk iedere politieagent na eenige aarzeling wellicht, voor een breekijzer zou hebben gehouden. Alleen was het zeer kort, en ook vrij wat smaller dan het toestel, door de heeren inbrekers meestal gebruikt.

Met behulp van dit zeer eenvoudige instrument kon de oude heer al zeer gemakkelijk een van die fraaie, blauwe tegels, losmaken.

Hij liet een vergenoegd keelgeluid hooren, en zei tegen het opgewonden aan het koordje trekkende hondje :

— Het is duidelijk te zien, Louisette, dat deze tegel niet voor de eerste maal is opgelicht ! Het zand er onder is losgewoeld, laat eens zien — hier hebben wij onze schets.

Uit den blijkbaar bodemloozen zak kwam een kleine kolenschop te voorschijn, en hiermede schepte de zonderlinge graven het zand weg, waarbij hij zorg moest dragen de ijver van Louisette te beteugelen, die wilde meehelpen, en met korte, nijldige blafjes, telkens in het zand begon te wroeten.

Het hoopje uitgegraven zand was nog maar heel klein, toen de schop op iets hards stiet.

Hij legde het schepje ter zijde, groef met zijn rechterhand verder, en kon al heel spoedig het hengelgrijpen van een heel eenvoudig ijzeren geldkistje van het kleinste formaat, ongeveer een vinger lang, en acht of tien centimeter breed.

Hij trok dit voorwerp uit de opening, en moest Louisette kalmeeren, die er woedend op toesprong.

— Ik bewonder de kracht van je reukorgaan, Louisette ! zeide de oude heer. Geen ander dier zou die zwakke lucht van de chloroform door dat ijzeren kistje heen en door die laag aarde van bijna een decimeter dikte herkend hebben ! Het is waar dat de man zelf de lucht niet geheel kwijt is. Hoe dan ook — ik geloof, dat we ons doel bereikt hebben !

En met deze woorden liet de zonderlinge schatgraver in wien de zee Raffles natuurlijk reeds herkend heeft, het kistje in een zak glijden,

en ditmaal was het een binnenzak van zijn overjas, gevoerd met stevig, dik linnen, en die hij met behulp van een paar knoopen kon sluiten.

Raffles schoof de aarde weer terug in het gat, dekte er den tegel overheen, sloeg met zijn zakdoek de nog restende korreltjes zand weg, en hervatte den terugtocht.

En niet zoodra had Raffles de deur van de trap weer achter zich gesloten, of hij werd weer het simpele, onopvallende oude heertje, dat er uitzag als of het verdwaald was in die doolhof

van gangen en kamertjes!

Hij kwam niemand tegen voor hij weer den grooten doorgang tegenover de kleedkamers bereikte.

Daar pas vroeg hem een suppoost wat hij eigenlijk wilde, Raffles liet zijn toegangsbiljet zien, de man wees hem terecht, en Raffles zette zijn tocht voort, beklom een paar trappen en zat een oogenblik daarna naast Brand, en alleen door zijn rechteroog dicht te knijpen, deelde hij het resultaat van zijn korten, en gevaarlijken tocht naar de kelders van het Stadion mede.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote coll. gegarandeerd echte diamant-
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK VI.

CHANOINE DORST NAAR WRAAK.

Raffles en Brand hadden hun plaatsen vlak bij een der groote uitgangen, en bijna recht tegenover het midden van het veld.

— Hoe staat het? was de eerste vraag die Raffles deed.

— Drie om een voor Frankrijk, antwoordde Brand, en zijn linkerhand rustte voor een korte wijle op een voorwerp in de rechterzak van Raffles, dat hem tegen de dij drukte, en waarvan de harde kanten hem een veelzeggende mededeeling deden. Ik denk dat de Oranje-hemden gaan verliezen.

Raffles volgde voor een kort oogenblik met groote aandacht het snel op- en neergolvende spel, en antwoordde toen hoofdschuddend:

— Geen sprake van, Brand! Je weet wel dat ik niet zeer veel houd van wedden, maar ik zou nu toch met plezier 10 pond tegen je willen houden op een overwinning voor de Hollanders, al is het dan met een enkel punt verschil. Hun middenvoor is een waar phemoneen — tenminste zoodra hij den bal heeft. Sierlijk is hij allesbehalve, maar hij schiet zuiver, en vooral — hij schiet ongelooflijk hard! Het moois is, dat men dit nauwelijks kan zien, en dat het lijkt of hij den bal maar een aaitje geeft.

— En die linksbinnen! riep Brand vol bewondering uit. Hij gaat er als een snelrein van door, en men zou zweren, dat de bal met een eind elastiek aan zijn voetbalschoen vastzit!

Op dat oogenblik weerklonk een schrille fluittoon — halftime!

Met gezichten, blinkend van vreugde snelden honderden bezoekers de breede trap af, naar de koffiekamers en de nissen.

— Over een uur zullen zij heel anders kijken! voorspelde Raffles. De Franschen hebben hun kruit al bijna verschoten — de Hollanders zien er uit alsof zij pas begonnen zijn.

— Ik zou toch maar liever niet wedden als ik jou was, Edward, zeide Brand glimlachend. Wat zullen wij doen?

— Heengaan Brand. Niet omdat ik mij niet vermaak, want het tegendeel is waar — maar wanneer men zooveel in het bezit is gekomen van een zekere waardevolle collectie, dan doet men verstandiger, niet door zooveel personen omringd te blijven! Overigens loopt daar iemand op het veld rond, die het wel eens in zijn hoofd kon krijgen zich te gaan overtuigen dat het

bewuste er nog is, al is dat heel weinig waarschijnlijk, midden op den dag, bij een gevuld Stadion. Maar — in datzelfde Stadion heb ik dat ook wel gedaan, en ik wil liever geen risico loopen. Tenslotte zal die arme Markiezin er erg verlangend naar zijn, haar kleine Louise terug te krijgen.

— Zou zij niet meer verlangend zijn naar — het andere?

— Dat is volstrekt niet zeker, nu het een vrouw betreft! antwoordde Raffles lakoniek. Het gemoed van de zwakke kunne, gelijk ze nog wel eens sarcastisch genoemd wordt, is zoo gecompliceerd als het oog van een vlieg met zijn duizend facetten.

Raffles was reeds opgestaan, en met Brand achter zich, begon, hij, zorg dragend met niemand in botsing te komen, behoedzaam weder de trappen af te dalen, die naar de monumentale vestibule voerde, en zoo verder naar buiten.

Gelukkig was Louise een behoorlijk opgevoed hondje, en het gaf met geen enkel teeken bewijs van zijn aanwezigheid.

De twee vrienden bereikten dan ook veilig en ongehinderd het groote hek, dat het sportveld afsloot van den openbaren weg, en vonden wat verder Henderson, die stond te wachten met zijn auto, gekleed in een grijs sportpak, zoodat geen Parijsche chauffeur het in zijn hoofd zou halen, meenende met een collega te doen te hebben, een gesprek met hem aan te knopen. Henderson, die maar een paar woorden Fransch brabbelde, en dan nog met een verschrikkelijk accent, zou meer de aandacht op zich gevestigd hebben, dan goed kon zijn voor hem en voor den man die op zijn schranderheid en zijn moed bij voortduring moest kunnen rekenen.

Toen Brand zag dat Raffles een oogenblik weifelde, alvorens Henderson een instructie te geven, gaf hij in overweging:

— Zouden wij nu niet aanstonds den hond terugbrengen?

— Daar dacht ik aanvankelijk aan, gaf Raffles teil'antwoord. Maar dat is toch wel wat gevaarlijk, en daarenboven vind ik het hoogst onkiesch, Louise in den toestand waarin zij nu verkeert, aan haar meesteres terug te geven.

Een jarenlang ontgaan met den grooten avonturier had Brand reeds gehard tegen dergelijke uitlatingen.

Hij vertrok zelfs geen spier, ofschoon het voor een buitenstaander wat vreemd moest klinken, dat een man zonder een seconde te aarzelen voor een bedrag van een paar honderd duizend francs aan juweelen van een vrouw afnam, maar het ontactvol vond, haar een hondje terug te brengen, alleen omdat het zwart geverfd was!

— Wanneer moet het dan gebeuren? vroeg hij alleen maar.

— Vannacht! Het zal niet zoo heel gemakkelijk gaan, het arme beest zijn natuurlijke kleur terug te geven. Daar is tijd voor noodig. Naar huis dus, Henderson, — dat wil zeggen naar het kleine huis bij het bolwerk.

Henderson knikte.

Van het geheele incident begreep de brave reus maar bitter weinig, en toch zou hij er niet aan gedacht hebben, Zijne Lordschap vragen te stellen. Hij volgde de bevelen op die hij kreeg, en dat was voor hem voldoende.

Zoo reed hij dan snel tot dicht bij het kleine, eenvoudige huisje in een der verste straten van Parijs, en aan de fortificaties grenzend, gaf Raffles en Brand gelegenheid daar uit te stappen, en ging vervolgens de auto naar de garage brengen, waar Brand dat voertuig eenige dagen tevoren gehuurd had, zich uitgevend voor een Engelsche toerist die Frankrijk bezocht.

Raffles en Brand echter spoedden zich naar het huis, dat als het ware hun hoofdkwartier in Parijs was, en nu pas kreeg Brand gelegenheid zich rustig te kunnen overtuigen van de pracht en de waarde der juweelen, die de Markiezijn de Pontbissac placht te dragen.

Toen hij er zijn blikken voldoende aan vergast had, merkte hij op:

— Die Chanoine wist ook wel wat hij deed. Eén ding echter is mij nog niet zeer duidelijk. Waarom verstopte hij die dingen juist in een der kelders van het Stadion de Colombes?

— Omdat het werkelijk een uitmuntende plek was Brand. Als ik den plattegrond met het kruisje niet gevonden had, zou ik er zelf waarschijnlijk niet zijn opgekomen. Van dat oogenblik af echter, begon ik natuurlijk alles verdacht te vinden wat hij deed, ook het feit, dat hij reservespeler was, en de omstandigheid dat hij zoo snel zijn ontslag nam. Trouwens — de gebeurtenissen zelve hebben hem in het gelijk gesteld, want reeds denzelfden dag kwam de politie een huiszoeking bij hem doen. En hij wist heel goed, dat een woning zooals hij er een bewoonde, geen schuilplaatsen bezat, die onopgemerkt zouden blijven voor het scherpe oog van de politie. Neen, het was een heel handige zet van hem, en alleen het toeval heeft zich

tegen hem gekant.

— Niet alleen het toeval — jou doorzicht! verbeterde Brand hem. Waar zullen wij die fraaie, kostbare zaken laten?

— Hier in huis hebben wij bergplaatsen in overvloed, Brand. Bijvoorbeeld het geheime hokje in den wijnkelder. Daar zijn zij werkelijk volkomen zeker, mits wij ze eerst geheel zuiveren van de zwakke chloroformlucht, die er nog altijd aan valt op te merken! Het is duidelijk dat Chanoine de dingen in zijn handen heeft gehad, nadat hij de chloroformflesch had gehanteerd. En daarop rekende ik dan ook, toen ik Louissette uit de auto van zijn meesteres stal. Want het is wel bijna ondenkbaar, maar stel je voor dat zij op denzelfden inval zouden komen, die mij in het bezit van deze kostbare dingen heeft gesteld.

— Dan zouden zij eerst dit huis moeten vinden, om het te vinden zouden zij het moeten zoeken, en om het te zoeken zouden zij het eerst moeten verdenken, zeide Brand schouderophalend. Maar zeker is zeker — ik zal de juweelen zorgvuldig afwasschen, daarna weer drogen en ze wegbergen.

— Doe dat! Dan zal ik een begin maken met de reinigingskuur van onze kleine Louissette.

— Als je dat eens aan zijn meesteres overliet?

— Dat zou zeer onhoffelijk zijn! Ik heb overigens een kleurmiddel gebruikt, dat alleen maar wijkt voor mijn eigen ontkleuringsmiddelen! Maar een paar uren zal het wel duren.

Brand speelde eenige oogenblikken met het beroemde diadeem dat het voorhoofd had gesierd van de eigen nicht van de groote beruchte Catharina en zeide toen plotseling:

— Een ding is mij nog niet volmaakt helder. Je gaf den hond lucht aan een doekje waarop een paar druppels chloroform waren gesprekend, in de meening, dat Chanoine de juweelen wel spoedig ter hand zou hebben genomen, na ze te hebben geroofd. Maar is het niet veel logischer om te verwachten, dat niet hij, maar zijn medeplichtigen met de flesch chloroform is omgegaan, omdat zij de kamenier was?

— Beiden hebben er mee omgegaan Brand. Stellig heeft zij de chloroform door de eau de cologne gemengd, maar Chanoine heeft haar zonder eenigen twijfel het bedwelmende goede geleverd, en dat zeker op denzelfden avond, en niet bijvoorbeeld een paar dagen van tevoren. Het is heel moeilijk zulk sterk riekend goed in huis te houden, zonder dat het opvalt. En nu ieder aan het werk, en wie het eerst klaar is, komt den ander opzoeken.

Het bleek dat Brand dit was. Het liep reeds naar zes uur, toen hij de juweelen eindelijk kon wegsluiten, volmaakt reukeloos nu, en toen hij zich naar de kleine bijkeuken begaf, vond hij daar Raffles, die met gefronsd voorhoofd keek naar een klein hondje, dat niet zwart meer was, maar evenmin lichtgrijs.

— Lieve hemel, die hond is paars! riep Brand half verschrikt, half lachend.

— Zoo? Ik hield het voor mauve! antwoordde Raffles nadenkend. In ieder geval heeft het middel nog niet lang genoeg doorgewerkt, en zoo geef ik hem in geen geval terug. Wij zullen dus maar eerst gaan dineeren.

— Kan Louise alleen hier blijven?

— Zeker wel, indien wij haar een malsche karbonade tot gezelschap geven. Vul ook die kom eens met water. Het arme dier heeft dorst.

Wat verder schreeuwden een paar jongens de avondbladen uit.

Holland had gewonnen vier—drie!

Raffles keek Brand glimlachend aan en zei:

— Het is goed voor jou, dat ik principieel tegen wedden ben, en daar zie ik een restaurant, dat er dragelijk uitziet.

— Dineeren, het hondje wegbrengen, naar het station rijden, met den nachttrein naar Calais, en met de vroegboot naar Dover!

— Zonderling, welk een antipathie jij plotseling tegen Parijs hebt, zeide Raffles hoofdschuddend.

— Werp die juweelen vannacht in de Seine, en ik wil hier nog twee weken blijven!

— Ik zal ze wel weten te besteden, Brand! zeide Raffles, en met die woorden betraden ze het Restaurant.

Zij aten er op hun gemak, en het was reeds bij half tien, toen zij tenslotte weer hun huis binnengingen.

Louise was nog een beetje vlekkerig, zag er onsmakelijk uit, en was nog niet door en door droog. Zij moesten nog een vol uur wachten totdat het diertje eindelijk zijn oorspronkelijke kleur had herkregen. Daarop borstelde Raffles het zorgvuldig, zoodat het door alle keurmeesters zoo geroemde haar weer glansde, deed het het zilver halsbandje met de groote, lichtpaarse strik weer aan, die Louise zoo trots had gedragen, toen hij het in een wip uit de auto had gehaald, en bevestigde daaraan een kort briefje aan de Markiezin, na het in een kleine enveloppe te hebben gestoken en goed gesloten.

Louise kreeg plaats in een speciaal voor hem gekocht hondenmandje, waarin ze zich dadelijk thuisvoelde en nam met een dankbaar gestemd lodderoog afscheid van het afge-

knabbelde carbonadebeen — waarschijnlijk behoorden deze lekkernijen tot de zeer zeldzame vreugden in het leven van dit tentoonstellingsexemplaartje.

— Het is wel een wat zonderling uur, om een dame een verloren hondje te gaan terugbrengen, meende Brand terwijl hij zijn jas aanschoot.

— Zij zal er niets van merken, Brand! Ik ben niet voornemens mij om half twaalf in den nacht of misschien nog later te laten aandienen, een visite te maken en vindersloon te vragen! Ik zal eenvoudig de portier uit zijn loge opbellen, het mandje neerzetten, en maken dat ik weg kom.

— Vervolgens, zoo snel wij kunnen met een taxi naar het station, met den nachttrein.... o, pardon, ik weet dat dit onderwerp je onaangenaam is. Het ontschoot mij voor ik er op verdacht was, zeide Brand.

De twee vrienden traden op straat. Het was zeer donker en volmaakt stil in dit achterafstraatje, met zijn onderwetsche, grove keibestrating, zijn spaarzame lantaarns, en zijn rustige bevolking van kleine renteniertjes en goedbetaalde arbeiders.

Brand droeg het mandje, en zij waren reeds straten ver, toen zij den eersten laten voorbijganger ontdekte.

— Wat Henderson aangaat — hij had verlof gekregen om een bioscoop te bezoeken, en zou bij zijn thuiskomst een briefje op den tafel vinden, waarin hem gezegd werd dat hij naar bed kon gaan — en den volgenden morgen om zeven uur reisvaardig moest zijn.

Raffles was dus genoodzaakt, naar een taxi om te zien, en het duurde eenigen tijd voor hij er in deze afgelegen, stille wijk, een vond.

Het was dan ook reeds over twaalfen, toen hij eindelijk tegen de voorruit tikte, aan het begin van de Avenue St Germain, uitstapte, en den chauffeur betaalde.

Het behoef nauwelijks te worden gezegd dat Louise en haar heele behuizing tijdelijk aan het oog was onttrokken door een zijden doek die om de mand was gewikkeld, want het was volstrekt niet onmogelijk, dat het de verdwijning van het beroemde griffonnetje, reeds lang door geheel Parijs bekend was. Een vrouw als de Markiezin de Pontbissac zou in staat geweest zijn een belooning van duizend francs of meer op de terugbezorging van haar lieveling te stellen.

En weer traden zij in de stilte, maar nu was zij van een geheel anderen aard — het was de bijna vergeten rust van een deftige, dure wijk! Er woonden hier geen kleine renteniertjes of

arbeiders maar schatrijke handelaars, beroemde tooneelchrijvers, die hun talent rendabel wisten te maken, leden van den den hoogen adel, senatoren, steunpilaren van de beurs, en degenen die eigenlijk reeds lang elders moesten wonen, omdat hun groote huizen hun te duur waren geworden.

De beide mannen hadden reeds een flink eind van de breedte, met zware boomen beplante straat afgelegd, toen Raffles eensklaps Brand bij den arm greep en hem terugtrok tot achter een van die dikke olmen, die daar op zijn minst reeds een eeuw moesten staan en zeer waarschijnlijk nog veel langer. Zijn scherp valkenoog moest iets in de duisternis gezien hebben, dat Brand nog ontgaan was, en toen deze iets wilde vragen legde Raffles snel zijn hand op zijn mond en fluisterde :

— Geen woord ! Ik heb hem daareven de straat zien oversteken.

— Wie ? vroeg Brand, nauwelijks verstaanbaar.

— Chanoine !

— Wat voert die hier uit op dit uur ?

— Dat zou ik ook wel eens willen weten. Kom heel voorzichtig mee — wij zullen eens zien wat dat rondsluipen beteekent.

De zware boomen stonden reeds in blad en in de schaduw van hun kruinen gingen Raffles en Brand heel voorzichtig verder, totdat de eerste opnieuw stilstond, en Brand zag aan de uitdrukking van zijn scherp besneden gelaat, dat hij vol aandacht iets met den blik volgde, ofschoon hij volstrekt niets kon waarnemen, en toch had hij heel goede oogen.

Hij luisterde scherp toe, maar hij kon evenmin iets verdachts hooren. In de verte reed een taxi, wat dichterbij klonk de regelmatige stap van een agent, de wind speelde ruischend door de bladeren maar geen ander geluid trof zijn oor.

Dat duurde zoo wel vijf minuten en toen klonk weer de gedempte stem van Brand aan zijn oor :

— Hij is over het hek van het aangrenzende huis geklommen !

— Maar dat heeft ijzeren punten !

— Hij heeft een dikken, wollen deken gebruikt of misschien was het ook wel een duffel, dat 'viel niet te zien.

— Maar wat wil hij in dat huis ? Voor zoover ik weet is dat onbewoond.

— Ik begrijp er ook niet veel van — tenzij het is om vandaar in het huis van de Pontbissac te komen. Dat huis zelf is zoo goed als inbraakvrij, en dat weet hij zelf ook wel goed.

— Maar waarom ? Wat wil jij er uitvoeren ?

— Dat is moeilijk te beantwoorden. Of zou hij misschien al . . .

Raffles voltooide den zin niet maar vatte Brand bij den arm en fluisterde vastberaden :

— Als mijn vermoeden juist is, dan heeft hij weinig goeds in den zin. Vooruit hem achterna. Ik heb hem een raam gelijkvloers zien binnenklauteren.

— Hoe komen wij over het hek heen ?

— Wij behoeven er niet over — ik denk dat ik met mijn looper de deur in dat hek wel kan openen. Let scherp op en zie uit naar agenten en mogelijke voorbijgangers. Vlug liepen zij op het hek toe, Raffles haalde zijn fijne instrumenten te voorschijn, die hij meer bij toeval dan opzettelijk bij zich had gestoken, en een van die kleine stalen werktuigjes begon rond te tasten binnen in het slot van het ijzeren hek.

Het was een uitstekend slot, en het duurde voor Raffles' doen lang voordat hij het geopend had — bijna volle tien minuten.

Het is waar dat zij eenmaal snel het werk in den steek moesten laten, omdat een paar heeren in een zacht gesprek met elkander gewikkeld niet al te snel voorbijliepen.

Maar nu was het hek open en zij konden den vrij grooten, met heesters beplanten voortuin binnengaan.

Zij vonden nergens een geopend raam, maar de tastende vingers van Raffles hadden toch al vrij spoedig het venster ontdekt, dat door den indringer gebruikt was om binnen te gaan.

Hij duwde het voorzichtig open, wachtte tot hij volstrekt niets meer hoorde, en wipte op de vensterbank, door Brand gevolgd.

Deze deed het dubbele, Fransche raam behoedzaam weer zoo ver dicht, dat men van de straatzijde niets verdachts kon merken, en toen stonden zij in een stikdonkeren kamer, kaal en ledig.

Het arendsoog van Raffles had al heel gauw de openstaande gangdeur ontdekt ondanks de duisternis, hij vatte de hand van Brand, en, op hun teenen slopen ze beiden naar den gang waar zij eenigen tijd luisterend stilstonden.

Hoe zij zich echter ook inspanden, zij hoorden volstrekt geen gerucht.

— Dan heeft hij het huis ook al weer verlaten — hetzij aan de achterzijde, dan wel langs de zolderverdieping. Het laatste lijkt mij het waarschijnlijkst, maar wij moeten ons overtuigen.

En zonder zich te bedenken, ontstak Raffles zijn electriche zaklamp, en bij het licht daarvan

gingen zij snel naar de achterzijde van het huis, die op een sombre binnenplaats uitzag.

Hier echter waren alle ramen en deuren stevig gesloten, met grendels en de spagnolets, en het was dus onmogelijk dat de indringers langs dezen weg het huis weer had verlaten.

Haastig gingen zij nog de vertrekken gelijkvloers binnen, even kaal, hol en somber, zonder een enkel meubelstuk, zonder gordijnen, zonder vloerkleeden, met alle kastdeuren wijdopen, en beklommen toen de breede trap naar de eerste verdieping.

Ook hier niets. Steeds hooger klommen zij. Zij hadden reeds de vijfde verdieping bereikt, en nog altijd was er geen wpoor van Chanoine te zien, en alle ramen waren gesloten.

Maar op de zolderverdieping eindelijk, stond een raam wijdopen en door dat raam kwam het uiteinde van een korte ladder naar binnen steken!

De twee vrienden snelden op dat venster toe, en zagen dat het andere uiteinde van den ladder rustte op de vensterbank van een soortgelijk zolderraam, maar dat behoorde tot het huis van Markies de Pontbissac.

Deze twee huizen, bijna geheel aan elkander gelijk, waren tot aan de dakgoot gelijkvormig, maar van daar weken de daken uiteen, en daar de goot ongeveer drie meters lager lag dan de daknok waren de tegenover elkander liggende zolderramen een paar meters van elkander verwijderd, en viel het moeilijk langs de steile pannendaken, eerst zich te laten afglijden, en dan langs de andere weer naar boven te gaan. Vandaar het gebruik van de ladder die Chanoine

op deze zolder had gevonden.

Raffles bedacht zich geen seconde, gaf Brand een wenk, doofde de lamp, stapte op een leegen eierenkist, waarschijnlijk ook door Chanoine gebruikt, vandaar op de ladder en werkte zich zoo naar de overzijde naar het andere dak, waar hij door het openstaande dakvenster verdween.

Het volgende oogenblik stond Brand naast hen.

— Wat wil hij toch? Zou hij nog meer willen komen halen? fluisterde deze.

— Het is om iets anders te doen, Brand! Wij zullen nog een trap naar beneden moeten en ik hoop dat wij niet te laat komen. Vluggen en zachtjes!

Weer moest hij Brand de hand geven want het was stikdonker, en zoo gingen zij de hooge trap af, en kwamen aan het begin van een gang, waarop een paar deuren uitkwamen.

Een daarvan stond op een kier, en met een paar lenige stappen was Raffles voor die deur en rukte ze verder open.

Het vertrekje was door een enkele lamp verlicht. Het was het kamertje van Babette de kamenier.

Voor haar ledikant stond een man die Raffles op den rug zag, met opgeheven rechterarm en in zijn hand flikkerde iets.

Met een sprong als van een panter was Raffles bij hem, wrong de hand met het mes erin, met een vuist als van ijzer op den rug van den kerel, en zei kalm:

— Je had toch tenminste eerst beleefd kunnen vragen of zij dat werkelijk gedaan heeft, Chanoine?

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij de onderst. sigaretten:

NORTH STATE

CLYSMA No. 30

GOLD DOLLAR

MAVRIDES TURKISH

PIRATE

HOOFDSTUK VII.

HET EIND VAN HET LIED.

Chanoine had het vlijmscherpe mes moeten laten glippen en wierp Raffles zijn verwrongen, bleek gelaat en met bloed doorloopen oogen toe.

Zijn linkerhand liet de keel los van het rampzalige kameniertje, dat hem met een uitdrukking van doodsangst en ook met een glimp van ongelooft en de grootste verbazing aanstaarde, alsof zij zich niet kon voorstellen wat dit heele drama te beteekenen had.

Zij had de beide kleine handen aan haar keel gebracht, haalde met moeite adem, en steunde toen bijna rochelend :

— Waarom ? Waarom deed hij het ? Waarom wilde hij mij dooden ?

— Het is dus zooals ik dacht — je hebt het niet eens de moeite waard gevonden, Chanoine, haar te vragen of zij het was, die het geld bij den voet van den betonnen pilaar had weggenomen, de zevende in de zevende rij. Een ander had het wel eens kunnen doen. Ik bijvoorbeeld !

Chanoine was op een stoel neergezonken. Een ongearticuleerde klank kwam over zijn lippen.

Hij staarde Raffles aan alsof hij een spookverschijning zag.

Babette die nu pas tot besef van den toestand kwam, na eerst in doodsangst onder de dekens te zijn weggekropen, stak haar hoofd nu weer als een verschrikte muis onder die dekking uit en fluisterde :

— Wie ben je dan ? Hoe weet je dat ik het niet gedaan heb ? Wat zei je daareven ? Was je dat ernst ?

— Toen ik zei dat ik bijvoorbeeld de juweelen wel eens opgegraven kon hebben ? Zeker was dat ernst ! In ieder geval, jij staat wel wat al te vlug met je dolk klaar om je zuidelijke wraakgevoelens te koesteren, mijnheer de groom ! Overigens zat het goed in elkander, en ik kan je alleen maar mijn bewondering betuigen. Fei-

telijk was het een toeval, dat ik de grap doorzag. Om kort te gaan Chanoine, niet deze vrouw heeft je verraden — dat deed de kleine Louise, die ik veilig bij den portier van dit huis had willen afleveren, en die mij de juiste plek had aangewezen — nadat ik dit gevonden had in jouw woning.

En Raffles wierp met een nonchalant gebaar den plattegrond van het Stadion op de kleine tafel voor den geheel verbijsterden en schier gebroken Chanoine neer.

— Dus de politie is er achter gekomen ! mompelde de groom, als verwezen naar de kaars sturend. Hoe kon ik ook zoo stom zijn geweest, mij zoo bloot te geven !

— Niet de politie, Chanoine — die weet nog niets !

— Maar wie ben je dan als je geen politie-agent bent of geen rechercheur ? vroeg Chanoine half van zijn stoel oprijzend.

— Wie ik ben ? Luister, dan zal ik het je zeggen, Chanoine. Ik ben....

Eensklaps hield Raffles op. Zijn fijn gehoor had ergens in het groote huis een gerucht vernomen, dat hem op zijn hoede deed zijn.

Het klonk als het heel zachte kraken van een traptreden, waarop iemand stapte, die zijn uiterste best deed, om die treden juist te laten zwijgen. Geen van de anderen had het gehoord, maar het zoo uiterst fijne oor van Raffles nog geoeffend bovendien vernam het maar al te duidelijk.

Hij veranderde geheel van stem en houding, en besloot den zin op een strengen toon :

— Wat zou ik anders zijn dan een rechercheur ! Handen op, Chanoine !

Aarzelend en met een valschen blik in zijn oogen, gehoorzaamde de groom. Er flikkerde gepolijst staal in het licht van de eenige lamp,

er knapte iets dicht, en de juweelendief bevond, dat hij stevig geboeid was met twee keurige, splinternieuwe en vooral zeer sterke officieele handboeien. Aan de kwaliteit van dien indringer twijfelde hij nu geen seconde meer.

Hij liet een dof gebrul hooren, zonk op zijn stoel neer, en beet de vrouw woedend toe:

— Had ik er jou maar nooit ingehaald! Dan was ik nu ook niet gesnapt.

— Je had nog al wat kunnen uitrichten als ik je niet geholpen had! zeide de vrouw op snijdenden toon.

Vlak daarna kraakte een tweede trede en nu hoorde ook Brand het. Hij stond verschrikt naar Raffles te kijken, die hem een oogwenk gaf, en het volgende oogenblik had Raffles den sleutel uit de binnenzijde van de deur genomen, trad op de gang, en sloot de deur haastig aan den buitenkant.

Het stond wel voor hem vast dat het op het meisje voorzien was — dat die schreden waren van politieagenten, die iets ontdekt hadden — misschien met het raam van het aangrenzende huis, dat door den vrij sterken wind weer was opengegaan, of misschien was Louissette in haar mandje, dat Raffles op de eerste verdieping van het huis had laten staan, gaan blaffen.

Hij dacht er echter niet aan zich met eigen oogen te overtuigen van de juistheid van zijn inzicht, ofschoon hem dit wel gemakkelijk zou zijn geweest, want de schreden klonken nu dichtbij en vrij luid! Het was duidelijk dat degenen die daar naderden er zich thans niet meer om bekommerden, of hun schreden gehoord werden of niet.

Raffles trok Brand haastig met zich mee en zij wipten de smalle trap naar de vliering op. Het was zoo donker, dat Brand een paar maal in een trede miste en gevallen zou zijn zonder de ijzeren greep van Raffles om zijn pols.

Zij snelden op het zoldervenster toe, waar de ladder zich nog altijd bevond ofschoon het Raffles voorkwam, dat zij niet meer op dezelfde plaats lag als zoo even.

Hij had echter geen tijd of lust om naar de reden onderzoek te doen, maar schoof er zich vlug over heen, toen een barsche stem vlak voor het tegenoverliggende raam hem bevelend toeriep:

— Daar hebben we je, mannetje. Blijf waar je bent en steek je handen op!

Raffles overzag bliksemsnel den toestand, gaf Brand een kort bevel in een voor anderen volmaakt onbegrijpelijken taal, en inplaats van zijn handen op te steken en stil te staan, nam hij een laatsten sprong en kwam met het volle

gewicht van zijn lichaam boven op den man terecht, die hem daar op zulk een ongunstig oogenblik bevolen had om stil te staan.

De lieden die in het andere huis zich op de trap bevonden naar de allerhoogste verdieping, hoorden waarschijnlijk eenig gerucht, en de voorste, een flink gebouwd agent in uniform fluisterde zeer luid:

— Het lijkt wel of daar gevochten wordt! Waar kan dat zijn?

— Misschien in haar kamer! Ik heb ook iets gehoord! zeide een andere stem, wat lager.

— Wat zou er te worstelen vallen in dat kamertje van het meisje? vroeg de eerste agent en meteen stond hij al op het portaal, liep de gang in, en bonsde hard op de deur van de slaapkamer, terwijl hij luid riep:

— In naam der wet, doe de deur open!

Daarbinnen bleef het doodstil, en de agent wilde reeds geweld op de deur toepassen, toen een collega met blond haar en nog heel jong, die achter hem was verschenen op den sleutel wees, die in het slot stak, en lakoniek zei:

— Maak geen opschudding, Max. De sleutel zit er op, man!

— Je hebt gelijk! Dat is kras. Wat beteekent dat?

Hij draaide den sleutel terug, rukte de deur open en zag daar twee doodelijk verschrikte menschen, een vrouw in een pyama van gebloemde zijde onder de dekens wegschuilend in een simpel ijzeren ledikant, en op den rand van dat ledikant een man — geboeid en wel!

— Wie heeft je dat gelapt? vroeg de agent die Max heette op de boeien wijzend.

— Dat zul jij niet weten! bromde Chanoine minachtend en vol haat. Een van je collega's in burger, als je het weten wilt.

Max wisselde een verbaasden blik met zijn blonden collega en herhaalde verbaasd:

— In burger? Waar kwam die dan zoo ineens vandaan? Hij hier heeft zoeven, toen op straat patrouilleerde een hondje hooren blaffen in het aangrenzende huis dat allang leeg staat. Hij is nieuwsgierig eens gaan kijken, hij kon geamkkelijk een raam openduwen, en hij vond — nou — dat begrijp je zeker al wel — hij vond het hondje van de Markiezin, waarvan we allemaal een signalement hadden.

— Dat had ik niet eens nodig — het is hier mijn wijk, en ik ken die kleine griffon alsof ik ze zelf had gefokt! zeide de blonde agent schouderophalend. En toen ben ik hier maar eens gaan informeeren, en we hebben hiernaast ook een paar mannetjes gezet — maar

een burger was er niet bij. Ik snap er geen steek van, snap jij het Max ?

— Geen sikkepit ! Zit je hier al lang met dat moois om je polsen ? Chanoine.

— Geen vijf minuten !

— Het wordt me hoe langer hoe duisterder. Ik kan er geen hoogte van krijgen. Waarom liep hij weg, en waarom zijn we hem niet op de trap tegengekomen ?

— Moet ik je dat zeggen ? antwoordde Chanoine nijdig. Maar ik ben wel nieuwsgierig om uit jullie mond te hooren, waarvan we eigenlijk verdacht werden. Waarom komen jullie juist naar haar kamer ?

— Wat deed je er zelf ?

— Dat gaat jullie geen steek aan. Ze is mijn vriendin als jullie het wilt weten .

Weer wisselden de twee agenten een blik. Hun oogeb gingen door het vertrek, bleven een oogenblik rusten op het mes, dat nog altijd op het vloerkleed lag, en toen pas hernam Max :

— Houdt nu maar op met je gekkigheid, Chanoine ! We hebben je gisteren al in de gaten gehouden, en je mag me gelooven of niet, maar ik heb vanmiddag op het voetbalveld vlak achter je gestaan, toen jij als reservespeler klaar stond ! En ik kan je zeggen dat ik net zulke stalen dingetjes in mijn zak had voor je als die er nou om je polsen zitten. Die juffrouw daar hadden we ook al verdacht, en dat open raam hiernaast, deed de deur dicht, als ik me zoo mag uitdrukken. Maar waar had je het hondje eigenlijk voor noodig ?

— Klets niet, en bewijs me dat ik het gedaan heb ! riep Chanoine pletesling woedend.

— Dat is niet mijn zaak — dat is werk voor den rechter ! antwoordde Max schouderophalend. Ben jij van plan om kalm mee te gaan, juffrouw ? Of moeten we je ook boeien ?

— Ik ga mee ! Even een mantel omdoen ! antwoordde Babette gedwee. Een oogenblik daarna daalde het viertal de trappen af en bereikten zoo de eerste verdieping waar alle lichten op waren. Max klopte op een deur, en trad toen een groot vertrek binnen, waar hij den Markies de Pontbissac in een wijnkleurige pyama aantrof, bij de geopende deur van zijn brandkast, en in gezelschap van een inspecteur van politie, die op het zien van Chanoine het gesprek staakte, en op levendigen toon vroeg :

— Dat is zeker de man ? Ik zal hem meemenen. De vrouw ook. Jullie beiden gaan onmiddellijk naar het huis hiernaast. Er is iets gebeurd op de bovenste verdieping. Een collega van je is vrij ernstig gewond. Vlug een beetje.

De Inspecteur salueerde voor den Markies,

gaf Chanoine een vrij onzachten duw tegen zijn schouder, en verliet met hem en Babette het vertrek.

Max en zijn blonde collega, snelde naar het huis, dat hen was aangewezen en nog geen vier minuten later stonden zij met verwilderde gezichten weer in de zelfde kamer, en Max riep tot den Markies, die zich gereed maakte, zijn brandkast te sluiten.

— Heeft de inspecteur zich gelegitimeerd, Mijnheer de Markies ?

— Hoezoo ? vroeg Markies de Pontbissac verbleekend.

— Wij hebben op den zolder hiernaast een inspecteur gevonden maar zonder uniform, doch stevig geboeid en gekneveld, hij zei ons dat hij door twee kerels was overvallen, die uit het zolderraam van dit huis waren geklommen ! Het is om er je verstand bij te verliezen. Wat wilde hij eigenlijk van U, die inspecteur ?

De markies vond nauwelijks de kracht om te antwoorden toen hij zeide :

— Hij zei dat Chanoine bekend had de juwelen van mijn vrouw te hebben gestolen, en dat hij ook in mijn brandkast een greep had had gedaan. Hij verzocht om mij daar onmiddellijk van te overtuigen in zijn aanwezigheid.

— En vermist u iets ?

— Geen franc !

Opent u die kast dan nog eens, alstublieft !

De Markies gehoorzaamde, maar zijn vingers trilden. En niet zoodra had hij een blik in de kast geworpen of hij schreeuwde :

— Bestolen ! Meer dan de helft is weg ! En juist de bankbiljetten — voor meer dan honderdtachtigduizend francs ! Het is om dol te worden — hoe zat dat alles in elkaar ?

Max haalde de schouders op en antwoordde terwijl hij de vuisten dichtkneep :

— Het lijkt wel of de duivel zelf de hand in het spel heeft ! Ik begrijp er zelf nog niets van ! Maar die inspecteur was in ieder geval een bedrieger ! Vooruit blonde, misschien kunnen we hen nog inhalen !

En de twee mannen vlogen weg, kwamen op straat, en ijlden naar de plek waar zij de politieauto van de wijk hadden verlaten en achtergelaten.

Van de auto was niets meer te zien.

Wel een agent, die in alle gemoedsrust verklaarde, dat een inspecteur met nog een agent dien hij volstrekt niet kende beslag had gelegd op de auto om twee gevangenen te vervoeren..

Pas de volgende morgen bracht de oplossing van het raadsel, wan toen pas bekommerde

men zich eens om de arme Louissette, en vond het miniatuurenvelopje onder de slippen van de strik.

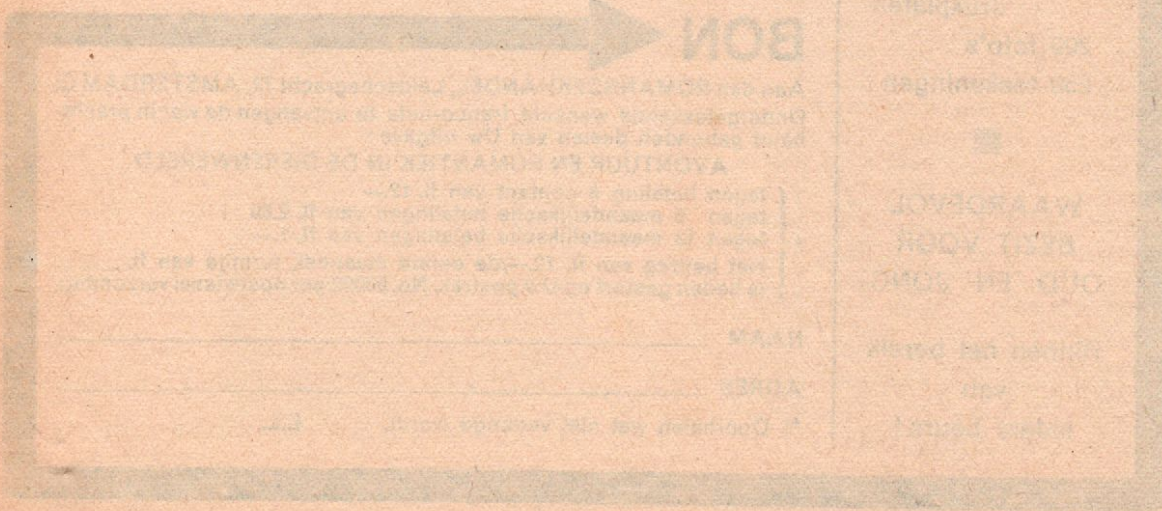
Ze werd geopend door de markiezin zelve, aan wie ze geadresseerd was, en bleek het volgende korte en lakonieke briefje te bevatten :

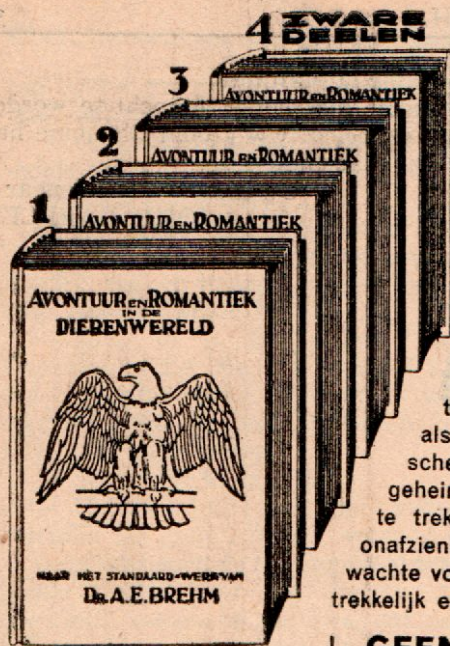
Madame la Marquise,
Er behoeft niet langer gezocht te worden naar uw juweelen. Uw groom Chanoine had ze — maar thans heb ik ze.

Uw dienstwillige dienaar
JOHN RAFFLES.

De volgende aflevering bevat :

De viool van Rubelik.

GEEN DROOG WETENSCHAPPELIJK WERK

MAAR uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernissen der wereld zijn ingetrokken en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, temidden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen De lezers worden als het ware opgenomen in het gezelschap van die moedige vorschers, om met hen de magische natuurpracht en onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de dichte oerwouden, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken, te doorkruisen onafzienbare steppen en woestijnen En deze verhalen, vol onverwachte voorvallen, boeiend als welke roman ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk en hoogst interessant, omdat zij

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want zij zijn ontleend aan het beroemde werk van den grooten dierkundige

Dr. A. E. BREHM

aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers. Zelden is een uitgave met zoo algemeene waardeering door pers en publiek ontvangen. Wij geven hier eenige aanhalingen uit de vele persbeoordeelingen:

Dit prachtwerk verrast telkens weer door de boeiende wijze van vertellen en de mooie illustraties Rijk vertelmateriaal voor de scholen Gezellige boeken Reeds bij het lezen der eerste regels wordt de lezer geboeid en dat blijft zoo!

Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus (Voorzitter R. K. Keurraad) en Stamperius bevelen de uitgave ook aan als uitnemende lectuur voor de jeugd. „Deze verhalen hebben de dubbele verdienste, dat zij niet alleen boeien, maar ook de belangstelling wekken voor het leven der natuur en voor al het merkwaardige en schoone, dat daarin op te merken en te genieten valt.”

Om een ieder in de gelegenheid te stellen zich deze standaard-uitgave aan te schaffen, hebben wij zeer gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Franco toezending van de vier deelen geschiedt na ontvangst van onderstaanden bon.

BON

Aan den ROMANBOEKHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM C. Ondergeteekende wenscht franco-huis te ontvangen de vier in prachtband gebonden deelen van Uw uitgave:

AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

- { tegen betaling à contant van fl. 12.—
- { tegen 5 maandelijksche betalingen van fl. 2.50
- * { tegen 13 maandelijksche betalingen van fl. 1.—
- { Het bedrag van fl. 12.—/de eerste maand. termijn van fl. is heden gestort op Uw postrek. No. 60092/per postwissel verzonden.

NAAM

ADRES

*) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

L.L.

Complete
fraai gebonden
standaard-uitgave

4

DEELEN

2160 bladzijden
en ruim
60 kleuren-
drukplaten
200 foto's
250 teekeningen

WAARDEVOL
BEZIT VOOR
OUD EN JONG

Binnen het bereik
van
iedere beurs!

GEGARANDEERD ECHTE

475

DIAMANTEN RINGEN 1 1/4 KARATAATS GOUD

REEDS
VANAF

BATCO DE
WERELD COUPONS

GARANTIEZEGL

OP ELK ETUI

MARY LAYLOR EN STANLEY SMITH DE BEKENDSTE METRO-GOLDFWYNN-MAYER-KRISTALLEN

BATCO DE COUPONS

WORDEN VERPAKT BIJ O.S. SIGARETTENMERKEN.

CLYSMA No. 30 1 1/4 ct NORTH STATE 1 1/4 ct

MAVRIDES 1 1/4 ct GOLD DOLLAR 1 ct

MASPERO No. 2 1 1/2 ct PIRATE 1 ct

BRISTOL 1 ct FLAG 1 ct

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaien ringen catalogus, met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 GRATIS PUNTEN **BON** voor 5 gratis punten en ringen catalogus te posten in open enveloppe, porto 1 1/2 ct. Aan **BATCO ROTTERDAM**, Schiekade 12-14

L 18 Naam: Adres: Stad:
Gefieve mij gratis en franco Uw nieuwe Batco-Ringen-Catalogus te zenden met vijf vrije punten. Van hetzelfde adres wordt slechts een deze Bons geaccepteerd.